

Ministerstvo dopravy
Odbor infrastruktury a územního plánu
nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12
PO BOX 9
110 15 Praha 1

Dne 15.02.2021

Doplnění rozkladu proti rozhodnutí ze dne 22.12.2020, č. j. 269/2017-910-IPK/119, kterým byla povolena stavba „Dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták“, v rozsahu 62 stavebních objektů a jejich částí

V záhlaví uvedený odvolatel tímto doplňuje svůj rozklad ze dne 21.01.2021 následovně:

Odvolatel žádá ministra dopravy, aby napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc k novému projednání, to zejména proto nezákonnost ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu, nedostatečnou ochranu veřejného zájmu podle § 2 odst. 4 správního řádu, nezjištění stavu věci o němž by nebylo důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu, nezajištění vzájemného souladu dvou postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy a povinnostmi účastníka ve smyslu § 8 odst. 1 správního řádu, nedostatečnou spolupráci v zájmu dobré správy dle § 8 odst. 2 správního řádu, nezjištění všech okolností důležitých pro ochranu veřejného zájmu podle § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož nebylo pečlivě přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl odvolatel dle § 50 odst. 4 správního řádu, ministerstvo v rozporu s § 51 odst. 1 správního řádu k dokazování použilo listiny vyhotovené v rozporu s právními předpisy, další vadou je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tedy rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu.

Odvolatel s napadeným rozhodnutím nesouhlasí především z následujících důvodů:

1) Podle § 18c odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. má stavební povolení obsahovat druh a účel povolované stavby. Napadené rozhodnutí k tomu na str. 4 ve výrokové části uvádí následující: „*Druh a účel povolované stavby: Jedná se o novostavbu dálnice D49 v úseku km cca 0,887 – 17,3 (dle projekčního staničení), budovanou v rámci hlavního silničního tahu ve směru Brno – Zlín – státní hranice ČR/SR, který je součástí Transevropské dopravní sítě TEN-T.*“

1.1) Odvolatel namítá, že ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje účel stavby ve smyslu jmenované vyhlášky. Je zákonnou povinností stavebního úřadu (ministerstva) formulovat účel stavby a také ověřovat způsobilost stavby dosáhnout tohoto účelu. Účelem povolované stavby sotva může být doprava, neboť průjezdnost dálnice silně omezují až znemožňují chybějící stavební objekty, které dosud nebyly pravomocně umístěny a tak dálnice končí slepě na poli u Fryštáku v km 17,300. Povolovaná stavba nebude dopravně fungovat, protože v hlavním směru k silnici II/490, jí chybí 800 metrů a dále postrádá v úseku plánované MÚK Třebětice větev TRE3, zajišťující připojení na silnici II/432. Dálnice nebude řádně provozuschopná i z dalších důvodů, které jsou podrobněji vylíčeny v tomto podání. Odvolatel se obává, že skutečným účelem povolované stavby je zahájení stavebních prací, utracení velkého množství peněz a nátlak na všechny zainteresované, aby stavebníkově neodporovali, či mu vyhověli, neboť již bylo riskantně investováno enormní množství prostředků. Realizace dopravně nefunkční stavby by zbytečně poškozovala pohodu bydlení a kvalitu prostředí.

2) Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní spis byl po 24.02.2020 doplňován o následující části projektové dokumentace: A Průvodní zpráva, B 5 Celkové vodohospodářské řešení, Hydrotechnické výpočty, C 371 Oplocení, Vegetační úpravy, Parametry PHS, Geodetický koordinační výkres a Bilance zemních prací.

2.1) Odvolatel namítá, že mu nebylo umožněno podat námitky k takto upravené projektové dokumentaci, neboť o těchto změnách nebyl vyrozuměn a tyto části projektové dokumentace byly do správního spisu založeny až po veřejné vyhlášce ze dne 24.02.2020, č.j. 269/2017-910-IPK/57, kterou Ministerstvo účastníkům oznámilo shromáždění podkladů a uložilo jim poslední lhůtu pro podání námitek, s tím, že tato lhůta je 10 dní.

Následující veřejnou vyhláškou ze dne 21.10.2020 č. j. 269/2017-910-IPK/63 ministerstvo podle § 36 odst. 3 správního řádu oznámilo že stavebník ke dni 21.10.2020 doplnil požadované podklady a že před vydáním rozhodnutí v předmětné věci se lze vyjádřit do 5 dnů. Bohužel v této veřejné vyhlášce není upřesněno, co bylo předmětem požadavku na doplnění podkladů, ani jaké podklady byly do správního spisu stavebníkem doplněny. Kdyby se jednalo o projektovou dokumentaci, je minimální zákonná lhůta pro podání námitek 10 dní. Čili, po veřejné vyhlášce ze dne 24.02.2020 už ze strany ministerstva nic neindikovalo, že by spis byl doplňován o upravenou projektovou dokumentaci a že by k této projektové dokumentaci odvolatel mohl vznášet řádné námitky, jak to předpokládá § 112 odst. 2 stavebního zákona, tedy minimálně ve lhůtě 10 dnů. Odvolatel v této věci odkazuje na právní názor NSS v rozsudku ze dne 22.07.2010, č.j. 9 As 36/2010 – 127: *„Jestliže je při ústním jednání uplatněna námitka, na kterou stavebník reaguje změnou podkladové dokumentace, jako tomu bylo v dané věci, pak je povinností stavebního úřadu dát dle povahy změny nejméně účastníkům, jichž se tato dodatečná úprava povolované stavby týká, možnost na takovou změnu opět reagovat a vyjádřit k ní své stanovisko. Účastníci se před ústním jednáním seznamují s projektovou dokumentací a navrhovanou podobou stavby v určité podobě, zákon jim dává právo uplatnit proti ní své námitky. Pokud se tato podoba změní, pak je z logiky věci nutno jim toto právo zachovat, tj. dát jim možnost se seznámit se změněnou podobou stavby a uplatnit i proti ní své námitky.“* (rozsudek je dostupný na <http://nssoud.cz>). Tento názor NSS je též zachycen v právní větě: *„Pokud je na základě námítky účastníka stavebního řízení uplatněné dle § 114 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 provedena úprava projektové dokumentace, je stavební úřad povinen před vydáním stavebního povolení dát účastníkům řízení možnost uplatnit případné námitky k projektové dokumentaci v upravené podobě.“* <https://www.zakonyprolidi.cz/judikat/nsscr/9-as-36-2010-127>

Jak je z výše uvedeného zřejmé, odvolatel nemohl vznášet námitky k projektové dokumentaci upravené po 24.02.2020, neboť ministerstvo jej o těchto úpravách nevyrozumělo a nestanovilo mu řádnou lhůtu k podání námitek. Tato lhůta podle § 112 odst. 2 stavebního zákona nesmí být kratší než 10 dní. Ministerstvo zkrátilo právo odvolatele na vyrozumění o úpravách projektové dokumentace a na podání námitek k této upravené projektové dokumentaci.

2.2) Odvolatel k věci ještě dodává, že v průběhu řízení projevil snahu posledně doplněné podklady identifikovat a získat, ministerstvo s ním však nespolutracovalo. Poté, co ministerstvo veřejnou vyhláškou ze dne 21.10.2020 č. j. 269/2017-910-IPK/63 neurčitě informovalo účastníky řízení o doplněných podkladech a možnosti vyjádřit se do 5 dnů, jej odvolatel dne 09.11.2020 písemně požádal o poskytnutí podkladů ze správního spisu a o prodloužení lhůty k vyjádření.

Odvolatel svou žádost odůvodnil nekonkrétností veřejné vyhlášky, z níž není zřejmé, jaké podklady a proč byly do správního spisu doplněny a dále svou žádost odůvodnil nouzovým stavem na území ČR (vyhlášeným kvůli koronaviru SARS CoV-2) a obavou o své zdraví. Odvolatel konkrétně žádal o poskytnutí následujících podkladů ze správního spisu:

- aktuálního soupisu všech součástí spisu vyhotoveného dle § 17 odst. 1 správního řádu,
- dále všech podkladů doplněných stavebníkem, či správním orgánem po 24.02.2020, kdy ministerstvo

veřejnou vyhláškou č. j. 269/2017-910-IPK/57 avizovalo předchozí možnost se vyjádřit.

Odvolatel tyto informace žádal doručit v elektronické podobě, buď e-mailem (do 10 MB), datovou schránkou, nebo prostřednictvím datového úložiště (např. uschovna.cz), eventuálně na datovém nosiči.

Z důvodu nemožnosti bezpečně nahlížet odvolatel dále žádal, aby mu byla lhůta pro vyjádření počítána od poskytnutí výše specifikovaných podkladů. Odvolatel dále uvedl, že jestliže je součástí podkladů doplněných po 24.02.2020 projektová dokumentace stavby, nebo její část, tak žádá o prodloužení lhůty k vyjádření z 5 na 15 dnů.

Na tuto žádost odvolatele však ministerstvo nijak nereagovalo a ani z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, proč odvolateli nevyhovělo. Odvolatel je proto nucen namítat, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že ministerstvo řádně nerozhodlo o jeho žádosti o prodloužení lhůty a neposkytlo mu informace o řízení. Ministerstvo nepostupovalo v souladu s § 36 odst. 2 správního řádu, kde je zakotvena povinnost správního orgánu poskytovat informace účastníkům jestliže o ně požádají. Ministerstvo nepostupovalo v souladu s § 39 správního řádu, který ukládá, že o lhůtách k provedení úkonu se rozhoduje usnesením. Má-li se podle tohoto § rozhodovat o prodloužení lhůty na žádost účastníka usnesením, pak analogicky také o jejím neprodloužení musí být vydáno usnesení.

3) Odvolatel v 1. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 rozporoval účinky povolované stavby. Jde totiž o stavbu bez dopravního napojení k silnici II/490 Fryšták – Zlín (C 189 a C 226) a bez napojení na město Holešov od západu (část C 102), přičemž nejsou dostatečně čištěny dálniční vody, neboť chybí odlučovače ropných látek (C 313, C 325, C 326, C 327 a C 328). Vyjmenované chybějící stavební objekty vyžadují změnu územního rozhodnutí, kterou stavebník nepředložil. Bez těchto stavebních objektů dálnice nemůže být funkční.

Ministerstvo str. 227–228 napadeného rozhodnutí námítku zamítlo, což odůvodnilo tím, že povolilo nosnou a podstatnou část stavby, aby byl urychlen proces realizace a to i s ohledem na proklamace stavebníka, že stavba bude plně provozuschopná až po dokončení dalších stavebních objektů, pro které bude nejprve nutné získat změnu územního rozhodnutí.

3.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí, neboť podle § 111 odst. 2 stavebního zákona by ve stavebním řízení měly být ověřeny účinky budoucího užívání stavby. V daném případě tedy bylo povinností ministerstva ověřit, zda lze povolenou část stavby provozovat, či nikoliv. Ministerstvo však takové ověření neprovedlo, přestože odvolatel na konkrétní dopravní a environmentální nedostatky ve fungování stavby upozorňoval. Argumentace ministerstva je v podstatě založena na předpokladu, že stavebníkovi se nakonec podaří získat pravomocné územní rozhodnutí k chybějícím stavebním objektům a proto není územní rozhodnutí nutné. Takové ověření účinků budoucího užívání stavby je však nedostatečné, neboť o územním rozhodnutí se rozhoduje v jiném řízení a u jiného úřadu. Jde o předběžnou otázku, kterou ministerstvu nepřísluší rozhodovat. Odvolatel je proto nucen konstatovat, že nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností a nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejných zájmů.

4) Odvolatel v 38. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že stavební objekty vegetačních úprav C 801, C 802 a C 803 k otázce sortimentu vysazovaných dřevin (čímž se patrně míní druhové složení) ve svých technických zprávách konstatují, že počet kusů dřevin je uveden v příložených tabulkách za technickou zprávou. Tyto tabulky zde však absentují. Všechny jmenované objekty vegetačních úprav jsou označeny otiskem razítka a podpisem Ing. Miroslava Meluzína, autorizovaného inženýra pro dopravní stavby. Tato osoba však není oprávněna navrhopvat vegetační úpravy.

Ministerstvo tuto námitku na str. 249 zamítlo následující úvahou:

„Ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona může účastník řízení ve stavebním řízení uplatňovat námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, přičemž k námitkám, které překračují výše uvedený rozsah, se nepřihlíží. Správní orgán má za to, že pokud podatel dále neuvádí souvislost výše uvedeného tvrzení s předmětem jeho činnosti, ani jaké pro věc negativní důsledky toto jeho tvrzení má, jedná se o námitku neurčitou z pohledu dotčení vlastnického práva podatele. Správní orgán došel k závěru, že vlastnická práva podatele tedy nejsou tvrzením uvedeným v námitce dotčena. Správní orgán dále konstatuje, že odpovědnost za podobu projektové dokumentace nese primárně hlavní inženýr projektu, tedy osoba s příslušnou autorizací ve smyslu zákona č. 360/1992 Sb. Tento zákon připouští, aby části projektové dokumentace zpracovala jiná osoba, či více osob (s různými obory autorizace) a to za předpokladu, že projektant s autorizací projekt ověří. Z výše uvedeného speciální stavební úřad dovozuje, že projektová dokumentace není v rozporu platnými právními předpisy a předmětnou stavbu lze na základě této projektové dokumentace povolit. Stavebník nadto svým podáním ze dne 15.10.2020 doplnil projektovou dokumentaci vegetačních úprav autorizovanou oprávněnou osobou. O této skutečnosti byli následně účastníci řízení informováni ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán tak zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ve smyslu ust. § 50 odst. 3 správního řádu, a dále konstatuje, že spis obsahuje z hlediska své materie vše, co obsahovat má, o čemž se mohl podatel přesvědčit v rámci nahlížení do spisu.“

4.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí. Předpokladem k ochraně práv účastníků je úplná a přehledná projektová dokumentace zpracovaná oprávněnou osobou v souladu s § 13 odst. 3 zák. č. 360/1992 Sb. (*„Autorizovaná osoba opatřuje dokumenty související s výkonem její činnosti vlastnoručním podpisem a otiskem razítka ...“*) a také v souladu se společnými zásadami přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. (*„Projektová dokumentace musí ... být úplná, přehledná a zpracována oprávněnou osobou“*), dále také podle § 158 odst. 1 stavebního zákona (*„Vybrané činnosti, jejichž výsledek ovlivňuje ochranu veřejných zájmů ve výstavbě, mohou vykonávat pouze fyzické osoby, které získaly oprávnění k jejich výkonu podle zvláštního právního předpisu.“*) a dále podle § 152 odst. 2 stavebního zákona (*„Stavebník je povinen pro účely projednání záměru podle tohoto zákona opatřit předepsanou dokumentaci. Vyžaduje-li zákon zpracování projektové dokumentace osobou k tomu oprávněnou, je stavebník povinen zajistit zpracování projektové dokumentace takovou osobou, pokud nemá potřebné oprávnění sám.“*). Na výše uvedené povinnosti stavebníka a projektanta pak navazuje povinnost ministerstva chránit veřejný zájem a rovnost účastníků dohlížením na to, aby si účastníci plnili své procesní povinnosti. Odvolatel ve svých námitkách uvedl, že vlastní rodinný dům a přilehlý pozemek v sousedství dálnice a že tento rodinný dům využívá k bydlení. Dotčené nemovitosti odvolatele jsou situovány v dosud poklidné, okrajové části Fryštáku Dolní Vsi. Odvolatel má tedy legitimní zájem na tom, aby jeho pohoda bydlení, či kvalita prostředí byla ošetřena řádnou projektovou dokumentací, tj. aby projektová dokumentace byla úplná a zpracovaná oprávněnou osobou. Vegetační úpravy zasahují do právní sféry odvolatele tím, že mají těleso dálnice pohledově odclonit, snížit prašnost a hluk z provozu dálnice a tím kompenzovat její negativní vliv na pohodu bydlení a kvalitu prostředí odvolatele. Neuspokojivě či neodborně zpracované vegetační úpravy dálnice by tento účel neplnily.

4.2) Námitka odvolatele se netýkala „odpovědnosti“, ale nesrozumitelnosti v počtu a druhu navrhovaných dřevin a nezpůsobilosti autora k navrhování vegetačních úprav. Z tohoto pohledu se vypořádání námitky míjí s její podstatou. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

4.3) Není pravdou, že ministerstvo informovalo účastníky o doplnění projektové dokumentace. O

doplnění projektové dokumentace, které provedl stavebník dne 15.10.2020 odvolatel nebyl ministerstvem vyrozuměn a ministerstvo mu ani nestanovilo řádnou lhůtu k podání námitek ve smyslu § 112 odst. 2 stavebního zákona, která nesmí být kratší než 10 dní. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.1, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

4.4) Odvolatel k věci ještě dodává, že v průběhu řízení projevil snahu posledně doplněné podklady identifikovat a získat, ministerstvo s ním však nespolupracovalo. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.2 tohoto podání, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

5) Odvolatel v 17. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že k záměru bylo dne 22.11.2016 vydáno závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí, č.j. 63881/ENV/16. Z předložené projektové dokumentace, ani z jiných podkladů spisu není zřejmé, jak se stavebník vypořádal s jednotlivými podmínkami jmenovaného závazného stanoviska. Toto vypořádání by mělo být uvedeno v Průvodní zprávě v kapitole 15. pod písmenem d) „splnění požadavků dotčených orgánů“, kde však chybí.

Ministerstvo tuto námitku na str. 236 až 237 vypořádalo následující úvahou:

„Správní orgán konstatuje, že převzal požadavky závazného stanoviska EIA do podmínky č. 36 výrokové části. Plnění podmínek správního rozhodnutí patří mezi základní povinnosti stavebníka, který by se v opačném případě vystavoval riziku sankcí. Stavebník nadto mezi podklady své žádosti doložil v části „G“ - Související dokumentace dokumentaci označenou jako „Analýza plnění podmínek orgánů životního prostředí“, která se citované problematice dostatečným způsobem věnuje. Projektová dokumentace resp. spis tak obsahuje z hlediska své materie vše, co obsahovat má.“

5.1) Odvolatel s tímto nesouhlasí, neboť ministerstvo nereagovalo na podstatu námitek, tzn. že v Průvodní zprávě v kapitole 15. pod písmenem d) „splnění požadavků dotčených orgánů“, není uvedeno vypořádání jednotlivých podmínek závazného stanoviska k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí (dále jen prioritní závazné stanovisko). Odkaz na Analýzu plnění podmínek orgánů životního prostředí odvolatel považuje za nelogický, jelikož stavba má být realizována podle závazné části projektové dokumentace (A až E), kde v příslušné kapitole žádný srozumitelný komentář není. Obecné tvrzení ministerstva, že: „Projektová dokumentace resp. spis tak obsahuje z hlediska své materie vše, co obsahovat má.“ je nepřezkoumatelné pro nekonkrétnost.

5.2) Ministerstvo opírá svou argumentaci o pojmy jako „Analýza“, „Související dokumentace“ příloha „G“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není zřejmé, kdo tyto podklady vypracoval, kdy a kým byly do správního spisu založeny. Soupis všech součástí spisu ani výčet podkladů napadeného rozhodnutí na str. 32 – 50 tyto pojmy neobsahuje. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se proto opírá o podklady, se kterými se odvolatel nemohl seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu.

5.3) Z napadeného rozhodnutí není zřejmé co ministerstvo míní souslovím podklad žádosti v části „G“. Žádost o stavební povolení přece neobsahuje podklady, ale nanejvýš přílohy. Žádná příloha žádosti nemá označení „G“, alespoň ne ta část, která byla podle § 9b odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí zveřejněna na úřední desce. Dále ministerstvo konstatuje, že jde o související dokumentaci, zde není srozumitelné, co se tím myslí, protože jedinou povinnou dokumentací je ve stavebním řízení projektová dokumentace a ta žádnou část G obsahovat nemá a v daném případě ani neobsahuje.

5.4) Ministerstvo v odůvodnění opomnělo uvést na základě jaké úvahy za relevantní podklad k povolení stavby považovalo Analýzu. Pokud analýza zajišťuje plnění podmínek prioritního závazného stanoviska, potom musí být v rozporu s projektovou dokumentací, neboť projektová dokumentace

plnění těchto podmínek opomíjí. Napadené rozhodnutí je z výše uvedených důvodů nelogické a nepřezkoumatelné.

6) Odvolatel v 18. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že podmínka č. 4 prioritního závazného stanoviska ukládá použít na mostě přes Hornoveský potok C 225 nízkohlučný asfalt. Projektová dokumentace mostu C 225 tento požadavek neplní, neboť neuvádí použití nízkohlučného asfaltu.

Ministerstvo tuto námitku na str. 237 vypořádalo následující úvahou:

„Správní orgán konstatuje, že požadavky závazného stanoviska EIA převzal do podmínky č. 36 výrokové části. Plnění podmínek správního rozhodnutí patří mezi základní povinnosti stavebníka, který by se v opačném případě vystavoval riziku sankcí. Stavebník mezi podklady své žádosti doložil v části „G“ - Související dokumentace dokumentaci označenou jako „Analýza plnění podmínek orgánů životního prostředí“, která daný požadavek jednoznačně zohledňuje. Stavebník dále konstatoval, že použití technických opatření ke snížení hlučnosti (tedy nejen použití nízkohlučného vozovkového krytu, ale i použití nízkohlučných dilatačních závěrů mostu, krycích prvků, apod.), je z projektové dokumentace stavebního objektu C 225 patrné.“

6.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí, neboť ministerstvo podmínku č. 4 prioritního závazného stanoviska pouze převzalo do výrokové části napadeného rozhodnutí, místo toho, aby přezkoumatelně ověřilo zda je skutečně v závazné části projektové dokumentace (tzn. v část A až E) plněna. Zabezpečení této podmínky je nutné provést již v projektové dokumentaci, neboť podmínka se vztahuje k provedení stavby.

6.2) Ministerstvo opírá svou argumentaci o pojmy jako „Analýza“, „Související dokumentace“ část „G“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není zřejmé, kdo tyto podklady vypracoval, kdy a kým byly do správního spisu založeny. Soupis všech součástí spisu ani výčet podkladů napadeného rozhodnutí na str. 32 – 50 tyto pojmy neobsahuje. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se proto opírá o podklady, se kterými se odvolatel nemohl seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu.

6.3) Z napadeného rozhodnutí není zřejmé co ministerstvo míní souslovím podklad žádosti v části „G“. Žádost o stavební povolení přece neobsahuje podklady, ale nanejvýš přílohy. Žádná příloha žádosti nemá označení „G“, alespoň ne ta část, která byla podle § 9b odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí zveřejněna na úřední desce. Dále ministerstvo konstatuje, že jde o související dokumentaci, zde není srozumitelné, co se tím myslí, protože jedinou povinnou dokumentací je ve stavebním řízení projektová dokumentace a ta žádnou část G obsahovat nemá a v daném případě ani neobsahuje.

6.4) Ministerstvo konstatovalo, že Analýza požadavek jednoznačně zohledňuje. Z tohoto holého konstatování však není zřejmé, jakým způsobem Analýza požadavek zohledňuje a jakou úvahou ministerstvo dospělo k přesvědčení, že citovaná problematika je Analýzou dostatečně ošetřena. Odvolatel se domnívá, že je-li stavebníkovi uloženo realizovat na mostě C 225 nízkohlučný asfalt, potom projednávaná stavba kde takový povrch chybí, je v rozporu se závazným stanoviskem a analýza na tom nemůže nic změnit.

6.5) Ministerstvo poukazuje na údajné tvrzení stavebníka, že použití nízkohlučného asfaltu, je z projektové dokumentace stavebního objektu C 225 patrné. Odvolatel namítá, že z napadeného rozhodnutí není patrné, kdy toto tvrzení stavebník učinil a v kterém podkladu správního spisu je zachyceno. Dále napadené rozhodnutí postrádá úvahu ministerstva odůvodňující, proč se s tvrzením stavebníka ztotožnilo a opačný názor odvolatele zamítlo. Chybí vyvratitelné tvrzení, kde přesně je v

projektové v dokumentaci stavebního objektu C 225 uvedeno, že bude použit nízkohlučný asfalt. Ministerstvo nezjistilo stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností a napadené rozhodnutí je též nepřezkoumatelné.

6.6) Odvolatel dodává, že v Technické zprávě mostu přes Hornoveský potok C 225 se ke skladbě vozovky uvádí toto:

„Skladba vozovky na mostech je následující:

*Obrusná vrstva: asfaltový koberec mastixový SMA 11 S.....40 mm ČSN EN 13108-5
na spojovací postřík dle B.3.1 ZTKP*

*asfaltový beton pro ložní vrstvy ACL 16 S60 mm ČSN EN 13108-1
na spojovací postřík dle B.3.1 ZTKP*

*Obrusná vrstva: litý asfalt modifikovaný MA 11 IV.....35 mm ČSN EN 13108-6
(s posypem předobalenou drtí 4/8)*

Izolační vrstva:5 mm

Penetrace: pečetící vrstva speciální epoxidovou pryskyřicí

Vozovka celkem:140 mm

Podklad: povrch musí být očištěn, povrchová vrstva musí vykazovat pevnost v odtrhu min 1,5 MPa.“

Mostní svršek je u mostu C 225 řešen úplně stejně jako na jiných mostech (např. C 223, nebo C 224) a nízkohlučný asfalt zde není zmíněn. Navíc technické normy, podle kterých by se měla skladba vozovky provádět (ČSN EN 13108-5, ČSN EN 13108-1, ČSN EN 13108-6) jsou již zrušené.

7) Odvolatel v 21. svého podání ze dne 20.03.2020 rozporoval plnění podmínky č. 14 prioritního závazného stanoviska: „*Pokud nebude možná časová souběžnost uvedení do provozu související dopravní stavby D49 4902.1 Fryšták – Lípa, 1. etapa a bude uvedena do provozu nejprve samostatně stavba D49 4901 Hulín – Fryšták, bude do doby realizace MÚK Fryšták a přivaděče Zlín (stavba D49 4902.1 Fryšták – Lípa, 1. etapa) nezbytnou podmínkou provozování záměru dopravním značením omezit jízdu tranzitní nákladní dopravy po dálnici D49 (4901 Hulín – Fryšták) a omezit tak dopravu přes zastavěnou část rozdělením dopravy při současném využití nové D49 (4901 Hulín – Fryšták) a stávajících komunikací.*“ Již z formulace této podmínky je zřejmé, že samostatné zprovoznění stavby 4901 není žádoucí a stavebník by měl stavby 4901 a 4902.1 zprovoznit současně. Stavebník tuto potřebu svým postupem úmyslně maří, neboť jeho cílem je rozestavět stavbu 4901 a uvést ji do provozu v roce 2023 a to v situaci, kdy nedisponuje ani územním rozhodnutím ke stavbě 4902.1. Za tohoto stavu je téměř jisté, že stavby 4901 a 4902.1 nebudou zprovozněny současně a provizorní napojení dálnice může být stavem dlouhodobým, či dokonce trvalým. Proto je nutné do projektové dokumentace (C 193) zpracovat konkrétní opatření omezující tranzit nákladní dopravy ve smyslu citované podmínky č. 14. Projektová dokumentace tuto podmínku neplní, neboť neobsahuje žádné dopravní značení omezující jízdu tranzitní nákladní dopravy po stavbě 4901.

Ministerstvo tuto námitku na str. 228 vypořádalo následující úvahou:

„Správní orgán konstatuje, že převzal požadavky závazného stanoviska EIA do podmínky č. 36 výrokové části. Plnění podmínek správního rozhodnutí patří mezi základní povinnosti stavebníka, který by se v opačném případě vystavoval riziku sankcí. Doložení způsobu plnění podmínky správnímu orgánu tak bude logicky možné a vymahatelné až po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dopravní značení ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., jakožto opatření obecné povahy podléhá procesu „Stanovení místní/přechodné úpravy provozu“, které provádí věcně příslušný silniční správní úřad - Ministerstvo dopravy, odbor pozemních komunikací. Stavební objekt C 193 představuje předpokládané cílové

řešení a polohu dopravního značení a současně tvoří podklad pro proces „Stanovení“. Dotčený orgán nadto zjevně slovním vyjádřením vymezil dopravní režim, jemuž se podoba dopravního značení musí přizpůsobit. Pochybnosti podatele ve věci plnění podmínky tedy nejsou v této fázi řízení relevantní; jinými slovy lze uvést, že dopravní značení bude řešeno s příslušnými dopravními orgány před uvedením stavby do provozu. Z postupu stavebníka taktéž nelze ani v nejmenším dovodit, že by svévolně (rozuměj bezdůvodně) neusiloval o realizaci stavby jako funkčního celku; ze spisu se jednoznačně podává opak, tj. soustředěnost (byť fázovitá) postupů za účelem realizace stavby jako celku (kompletního záměru), a to vč. jeho následného uvedení do provozu. Úvahy či pochybnosti podatele v opačném směru jsou tak ničím nepodloženými spekulacemi, které navíc (jak bylo shora uvedeno) stavebník v průběhu řízení transparentně a průkazně vyvrací.“

7.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí a převzetí podmínky do výrokové části považuje za nedostatečné. Již dnes je zřejmé, že stavby 4901 a 4902.1 nebudou zprovozněny současně a proto je nutné provést podmínku č. 14. Ministerstvo však tuto podmínku nezabezpečilo, ale naopak povolilo definitivní dopravní značení (C 193) rozporné s podmínkou č. 14. Argumentace ministerstva, že podmínka č. 14 byla převzata do napadeného rozhodnutí a že stavebník může později požádat o stanovení místní, či přechodné úpravy provozu není přesvědčivá. Stavebník je totiž na základě napadeného rozhodnutí oprávněn stavbu realizovat a následně ji bude chtít zprovoznit dle již povoleného dopravního značení. Navíc má prioritní závazné stanovisko ze zákona ometenou dobu platnosti na 5 let, tzn. že jeho platnost vyprší dne 22.11.2021.

7.2) Navíc se podmínka č. 14 může ukázat jako nereálná, neboť její proveditelnost nebyla nijak ověřena, přestože odvolatel na tento nedostatek v průběhu řízení poukazoval (viz námitka č. 22 ze dne 20.03.2020). Vážná pochybnost o realizovatelnosti podmínky č. 14 je u odvolatele dále prohloubena platným zněním ust. § 24a odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích: „*Tranzitní nákladní dopravu prováděnou nákladním vozidlem nebo jízdní soupravou, jejichž největší povolená hmotnost činí 12 tun a více, lze na silnici II. a III. třídy zakázat nebo omezit stanovením místní úpravy provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu²⁾, jen je-li možné využít jinou vhodnou trasu včetně trasy vedoucí po pozemní komunikaci podléhající zpoplatnění.*“ Z této úpravy vyplývá, že tranzitní nákladní dopravu lze zakázat, nebo omezit na silnicích II. a III. třídy, ale nikoliv na dálnici. Již z § 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích vyplývá, že dálnice slouží dálkové, tedy tranzitní dopravě. Podmínka č. 14 prioritního závazného stanoviska je tedy s největší pravděpodobností nerealizovatelná. Neproveditelnost podmínky č. 14, zjištěná až po právní moci stavebního povolení by stavebníka od realizace takové podmínky osvobodila a odvolatel by proti tomu nemohl nic učinit.

7.3) Stavebník usilující o realizaci výhradně funkční stavby by vyčkal pravomocné změny územního rozhodnutí, aby předmětem stavebního řízení mohl být funkčně provozuschopný celek, v projektové dokumentaci by pak vyhověl podmínce č. 14 prioritního závazného stanoviska. Jelikož stavebník takto nepostupoval, je odvolatel nucen počítat s tou nejhorší variantou, ke které se schyluje. Úsilí stavebníka o realizaci nefunkční stavby dokládá i fakt, že v letech 2007 až 2017 neúspěšně žádal o povolení čtyř dílčích úseků, které nebyly samostatně provozovatelné. Ochrana životního prostředí je založena na principu předběžné opatrnosti, zakotveném v § 17 zákona o životním prostředí: „*Lze-li se zřetelem ke všem okolnostem předpokládat, že hrozí nebezpečí nevratného nebo závažného poškození životního prostředí, nesmí být pochybnost o tom, že k takovému poškození skutečně dojde, důvodem pro odklad opatření, jež mají poškození zabránit.*“ Z výše uvedených důvodů proto odvolateli nezbyvá než konstatovat, že ministerstvo se neřídilo principem předběžné opatrnosti dle § 17 zákona o životním prostředí a nechránilo veřejný zájem na ochraně životního prostředí a zdraví obyvatel před důsledky tranzitní nákladní dopravy ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

8) Odvolatel v 22. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 předestřel důvodné pochybnosti o tom, zda je

podmínka č. 14 prioritního závazného stanoviska proveditelná, dostatečně konkrétní a účinně vymahatelná. Již zařazení této podmínky mezi opatření pro fázi provozu může budít mylný dojem, že problematikou se není třeba zabývat při povolování stavby. Takový přístup by byl chybný, neboť dopravní značení pozemních komunikací má být řešeno již ve fázi územního, či nejpozději stavebního řízení, kde však tato podmínka splněna nebyla. Z formulace této podmínky navíc není zřejmé, jak si Ministerstvo životního prostředí představuje dopravní značení omezující jízdu tranzitní nákladní dopravy na dálnici. Konkrétně není jasné, jaké dopravní značky a kde by měly být umístěny. Pochybujeme, zda vůbec lze tranzitní nákladní dopravu na dálnici omezovat, když dálnice by měly sloužit právě tranzitní dopravě. V důsledku případné neproveditelnosti, nevymahatelnosti, nebo neúčinnosti podmínky č. 14 tak bude stavba zvyšovat dopravní zátěž obydlých území.

Ministerstvo tuto námitku na str. 239 vypořádalo následující úvahou:

„Správní orgán konstatuje, že převzal požadavky závazného stanoviska EIA do podmínky č. 36 výrokové části. Plnění podmínek správního rozhodnutí patří mezi základní povinnosti stavebníka, který by se v opačném případě vystavoval riziku sankcí. Doložení způsobu plnění podmínky správnímu orgánu tak bude logicky možné a vymahatelné až po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Je nutno zopakovat, že proces stanovení dopravního značení je v souladu s platnými právními předpisy předmětem samostatného řízení vedeného příslušným silničním správním úřadem, viz příslušná ustanovení zákona č. 13/1997 Sb., přičemž tento proces bývá u dopravních staveb obvykle zahajován cca 3 měsíce před jejich předpokládaným zprovozněním, a to s ohledem na aktuální stav dopravní sítě. Dotčený orgán nadto zjevně slovním vyjádřením vymezil dopravní režim, jemuž se podoba dopravního značení musí přizpůsobit. Pochybnosti podatele ve věci proveditelnosti a plnění podmínky tedy nejsou v této fázi řízení relevantní. Jinými slovy lze uvést, že dopravní značení bude řešeno s příslušnými správními orgány (dopravními) před uvedením stavby do provozu. Z postupu stavebníka taktéž nelze ani v nejmenším dovodit, že by svévolně (rozuměj bezdůvodně) neusiloval o realizaci stavby jako funkčního celku; ze spisu se jednoznačně podává opak, tj. soustředěnost (byť fázovitá) postupů za účelem realizace stavby jako celku (kompletního záměru), a to vč. jeho následného uvedení do provozu. Úvahy či pochybnosti podatele v opačném směru jsou tak ničím nepodloženými spekulacemi, které navíc (jak bylo shora uvedeno) stavebník v průběhu řízení transparentně a průkazně vyvrací. Z výše uvedeného důvodu správní orgán námitku 22) podatele posoudil tak, že citovaná námitka je nedůvodná, a proto ji jako nedůvodnou zamítl.“

8.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí. Stavební řízení je posledním navazujícím řízením a z toho vyplývá, že odvolatel nemá možnost námitku neproveditelnosti podmínky č. 14 vznášet jinde. Ministerstvem zmíněné stanovení dopravního značení se totiž povoluje formou opatření obecné povahy a při jeho vydávání již prioritní závazné stanovisko nebude povinným podkladem. Navíc má prioritní závazné stanovisko ze zákona omezenou dobu platnosti na 5 let, tzn. že jeho platnost vyprší dne 22.11.2021.

8.2) Stavebník usilující o realizaci výhradně funkční stavby by vyčkal pravomocné změny územního rozhodnutí, aby předmětem stavebního řízení mohl být funkčně provozuschopný celek a v projektové dokumentaci by pak vyhověl podmínce č. 14 prioritního závazného stanoviska. Jelikož stavebník takto nepostupoval, je odvolatel nucen počítat s tou nejhorší variantou, ke které se schyluje. Úsilí stavebníka o realizaci nefunkční stavby dokládá i fakt, že v letech 2007 až 2017 neúspěšně žádal o povolení čtyř dílčích úseků, které nebyly samostatně provozovatelné.

8.3) Z výše uvedeného vyplývá, že námitka je relevantní a ministerstvo se její podstatou mělo pečlivě zabývat. Ministerstvo se mělo vyjádřit k tomu, zda vůbec lze provoz tranzitní nákladní dopravy vyloučit z předmětné dálnice ve smyslu podmínky č. 14 a pokud ano, jakým dopravním značením to lze učinit, k řešení této otázky si mělo jako podklad vyžádat názor dotčených orgánů Ministerstva vnitra a Ministerstva životního prostředí.

8.4) Vážná pochybnost o realizovatelnosti podmínky č. 14 je u odvolatele prohloubena platným zněním ust. § 24a odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích: „*Tranzitní nákladní dopravu prováděnou nákladním vozidlem nebo jízdní soupravou, jejichž největší povolená hmotnost činí 12 tun a více, lze na silnici II. a III. třídy zakázat nebo omezit stanovením místní úpravy provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu*“²⁾, jen je-li možné využít jinou vhodnou trasu včetně trasy vedoucí po pozemní komunikaci podléhající zpoplatnění. “ Z této úpravy vyplývá, že tranzitní nákladní dopravu lze zakázat, nebo omezit na silnicích II. a III. třídy, ale nikoliv na dálnici. Již z § 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích vyplývá, že dálnice slouží dálkové, tedy tranzitní dopravě. Podmínka č. 14 prioritního závazného stanoviska je tedy s největší pravděpodobností nerealizovatelná.

8.5) Odvolatel je proto nucen konstatovat, že ministerstvo nezjistilo stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu, nezjistilo všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu podle § 50 odst. 3 správního řádu a nespolupracovalo s dotčenými orgány Ministerstvem vnitra a Ministerstvem životního prostředí v zájmu dobré správy jak mu to ukládá § 8 odst. 2 správního řádu. Fakt, že ministerstvo se nezabývalo podstatou vznesené námitky a fakticky ji odmítlo, způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.

9) Odvolatel v 26. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že ke stavbě bylo Ministerstvem životního prostředí vydáno stanovisko o hodnocení vlivů ze dne 6.12.2001, č.j. NM700/2616/4001/OPVŽP/01, jehož podmínka pro fázi přípravy č. 14 ukládá „*Projekt organizace výstavby navrhnout tak, aby byla vyřešena otázka zajištění potřebného množství násypové zeminy a aby bylo rozhodnuto, zda bude nutno podrobit tento záměr posuzování dle zákona č. 244/1992 Sb.*“ Nutnost dodržení podmínek tohoto stanoviska byla následně potvrzena podmínkou č. 16 územního rozhodnutí ze dne 15.11.2004, č. j. SŘ/9909/2004/Sa. Otázka zajištění potřebného množství násypové zeminy (cca 2 705 000 m³) dosud nebyla dořešena. Jelikož záměr vyžaduje nadlimitní množství násypové zeminy (nad 2500 tun/rok), podléhá zjišťovacímu řízení, které však stavebník neinicioval. Limitní hodnoty jsou uvedeny v příloze č. 1 k zákonu č. 100/2001 Sb., zde konkrétně v bodu 56.

Ministerstvo tuto námitku na str. 241 až 242 vypořádalo následující úvahou:

„Správní orgán konstatuje, že součástí spisu je závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí z hlediska zákona č. 100/2001 Sb., o splnění podmínek stanoviska o hodnocení vlivů (ze dne 22.11.2016), vydané na základě podkladů, které tvoří aktuální technické řešení záměru a jeho vlivu na životní prostředí a veřejné zdraví, přičemž požadavky tohoto stanoviska jsou převzaty do podmínky č. 36 výrokové části a jejich plnění je tak pro stavebníka závazné. Vzhledem k vývoji legislativy na úseku posuzování vlivu na životní prostředí není v této fázi řízení pro povolení stavby relevantní požadovat, aby správní orgán ověřoval požadavky stanoviska EIA dle zákona č. 244/1992 Sb. Správní orgán tak má za to, že problematika posuzování vlivů je řešena v souladu s platnými právními předpisy, a že podmínky pro vydání stavebního povolení jsou splněny. Výše uvedené bylo dále potvrzeno doložením stanoviska orgánu EIA ze dne 25.04.2019 č.j. MZP/2019/710/1094. Nadto z podkladů nevyplývá, že využití násypové zeminy by vyžadovalo zjišťovací řízení. Z výše uvedeného důvodu správní orgán námitku 26) podatele posoudil tak, že citovaná námitka je nedůvodná, a proto ji jako nedůvodnou zamítl.“

9.1) Odvolatel namítá, že závazná stanoviska, kterými ministerstvo operuje (ze dne 22.11.2016 a 25.04.2019), jsou jinými podklady, než stanovisko o hodnocení vlivů ze dne 6.12.2001 a na plnění jeho podmínek proto nemají vliv. Podobně ani nekonkrétní poukazování ministerstva na vývoj legislativy nezdurovnuje přehlížení citované podmínky č. 14. Posouzení toho, zda je citovaná podmínka č. 14 plněna závisí od množství použité násypové zeminy ve vztahu k zákonnému limitu. Ministerstvo však žádnou

konkrétní úvahu v tomto směru nepodalo, ani se nevyjádřilo k exaktním hodnotám kterými argumentoval odvolatel. Odvolateli proto nezbyvá než konstatovat, že nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností a nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Napadené rozhodnutí se nijak nevyjádřilo k exaktní argumentaci odvolatele a proto je nepřezkoumatelné.

10) Odvolatel v 29. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že k žádosti stavebníka má být podle zákona přiloženo územní rozhodnutí, ve spisu založené územní rozhodnutí neobsahuje situační výkresy, které jsou jeho nedílnou součástí a není tedy kompletní. V důsledku toho se odvolatel nemůže informovaně vyjádřit k otázce, zda je záměr v souladu s tímto územním rozhodnutím. Ministerstvo dopravy by mělo vyžadovat od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou, to znamená vyzvat stavebníka, aby chybějící situační výkresy doložil.

Ministerstvo tuto námitku na str. 243 vypořádalo následující úvahou:

„Správní orgán konstatuje, že součástí spisu je aktuální a přezkoumatelné (odůvodněné) stanovisko obecného stavebního úřadu MěÚ Holešov č. j. HOL – 29254/2020/SÚ/RS ze dne 14.10.2020, ve smyslu ust. § 15 odst. 2 stavebního zákona, ze kterého vyplývá, že stavbu dle předložených podkladů povolit lze. Projektová dokumentace ke stavebnímu povolení obsahuje z hlediska své materie vše, co obsahovat má. Navíc má speciální stavební úřad za to, že daná námitka po věcné stránce zcela vybočuje z okruhu resp. námitkové sféry podatele, neboť k ověření souladu stavby s územním rozhodnutím je příslušný pouze ten úřad, který rozhodnutí vydal. Tato skutečnost byla výše citovaným dokladem prokázána. Z výše uvedeného důvodu správní orgán námitku 29) podatele posoudil tak, že citovaná námitka je nedůvodná, a proto ji jako nedůvodnou zamítl.“

10.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí, neboť územní rozhodnutí je povinným podkladem při povolování stavby. Ministerstvo stranilo stavebníkovi, když po něm nevyžadovalo splnění jeho procesní povinnosti, doložit kompletní územní rozhodnutí. Tím bylo zkráceno právo odvolatele na seznámení se s důležitým podkladem napadeného rozhodnutí. Bez znalosti kompletního územního rozhodnutí se odvolatel nemohl v plné šíři vyjádřit k tomu, zda je projektová dokumentace zpracována v souladu s územním rozhodnutím. Dále byl odvolatel v rámci tohoto odvolání zkrácen na svém právu podávat věcné námitky proti souhlasu stavebního úřadu dle § 15 odst. 2 stavebního zákona.

11) Odvolatel v 5. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že projektová dokumentace by měla být zpracována podle přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. Tato příloha ukládá v Průvodní zprávě, v části „I. Identifikační údaje“ pod písmenem c) uvést následující informace: „projektant nebo zhotovitel projektové dokumentace, jeho sídlo nebo místo podnikání, údaje o živnostenském oprávnění a autorizaci osob, IČ a jeho podzhotovitelé s identifikačními údaji.“ V Průvodní zprávě jsou Identifikační údaje na str. 2 – 3. Nejsou však kompletní, neboť, jediným projektantem, který je zde jmenován je Ing. Miroslav Meluzín, chybí však informace o jeho autorizaci. Zejména však tento výčet projektantů není kompletní, jelikož na předmětné projektové dokumentaci se podíleli i další projektanti, jenž zde ale nejsou uvedeni. Informace o autorství by pomohla definovat projektovou dokumentaci, neboť mnohé její části jsou duplicitní (antedatované, vložené do spisu neznámo kdy a neznámo kým) a tak nemusí být jasné o čem se vlastně rozhoduje.

Ministerstvo tuto námitku na str. 230 zamítlo následující úvahou:

„Ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona může účastník řízení ve stavebním řízení uplatňovat námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, přičemž k

námítkám, které překračují výše uvedený rozsah, se nepřihlíží. Správní orgán má za to, že pokud podatel dále neuvádí souvislost výše uvedeného tvrzení s předmětem jeho činnosti, ani jaké pro věc negativní důsledky toto jeho tvrzení má, jedná se o námitku neurčitou z pohledu dotčení vlastnického práva podatele. Správní orgán došel k závěru, že vlastnická práva podatele tedy nejsou tvrzením uvedeným v námitce dotčena. Stavebník nadto v rámci svého podání ze dne 15.10.2020 aktualizoval část „A“ projektové dokumentace (přůvodní zprávu). O této skutečnosti byli následně účastníci řízení informováni ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, s obsahem aktualizované přílohy se mohli seznámit v rámci nahlížení do spisu. Z výše uvedeného důvodu správní orgán námitku 5) podatele posoudil tak, že citovaná námitka je nedůvodná, a proto ji jako nedůvodnou zamítl.“

11.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí a uvádí, že jako majitel dotčené nemovitosti (rodinného domu s přilehlým pozemkem) není povinen uvádět předmět činnosti, aby mohl vznášet námitky k projektové dokumentaci. Předpokladem k ochraně zájmů účastníků je úplná a přehledná projektová dokumentace zpracovaná oprávněnou osobou v souladu s § 13 odst. 3 zák. č. 360/1992 Sb. („Autorizovaná osoba opatřuje dokumenty související s výkonem její činnosti vlastnoručním podpisem a otiskem razítka ...“) a také v souladu se společnými zásadami přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. („Projektová dokumentace musí ... být úplná, přehledná a zpracována oprávněnou osobou“), dále také podle § 158 odst. 1 stavebního zákona („Vybrané činnosti, jejichž výsledek ovlivňuje ochranu veřejných zájmů ve výstavbě, mohou vykonávat pouze fyzické osoby, které získaly oprávnění k jejich výkonu podle zvláštního právního předpisu.“) a dále podle § 152 odst. 2 stavebního zákona („Stavebník je povinen pro účely projednání záměru podle tohoto zákona opatřit předepsanou dokumentaci. Vyžaduje-li zákon zpracování projektové dokumentace osobou k tomu oprávněnou, je stavebník povinen zajistit zpracování projektové dokumentace takovou osobou, pokud nemá potřebné oprávnění sám.“). Na tyto povinnosti projektanta a stavebníka pak navazuje povinnost ministerstva chránit veřejný zájem a rovnost účastníků dohlížením na to, aby si účastníci plnili své procesní povinnosti. Odvolatel má legitimní zájem na tom, aby jeho pohoda bydlení (kvalita prostředí) nebyla dotčena neúplnou, či nepřehlednou projektovou dokumentací, či projektovou dokumentací osoby, která k jejímu zpracování není oprávněna. Pokud projektovou dokumentaci zpracovává více osob, její jednotlivé části a osoby autorů se v průběhu řízení mění, přičemž v Přůvodní zprávě absentují povinné údaje o těchto autorech, potom je taková projektová dokumentace nepřehledná a neúplná. Oprávněnost námitky nepřímou dokládá už samotný fakt, že stavebník dle tvrzení ministerstva svou Přůvodní zprávu aktualizoval.

11.2) Není pravdou, že ministerstvo informovalo účastníky o aktualizaci projektové dokumentace. O aktualizaci projektové dokumentace ze dne 15.10.2020 odvolatel nebyl ministerstvem vyrozuměn a ministerstvo mu ani nestanovilo řádnou lhůtu k podání námitek ve smyslu § 112 odst. 2 stavebního zákona, která nesmí být kratší než 10 dní. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.1, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

11.3) Odvolatel k věci ještě dodává, že v průběhu řízení projevil snahu posledně doplněné podklady identifikovat a získat, ministerstvo s ním však nespolupracovalo. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.2 tohoto podání, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

12) Odvolatel v 8. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 rozporoval obsah Přůvodní zprávy na str. 6, kde se uvádí: „Za úplné dokončení stavby 4901 bude možno považovat zprovoznění následujícího úseku 4902.1 Fryšták – Lípa, 1. část, s mimoúrovňovou křižovatkou Fryšták – poté bude možno zrušit provizorní připojení na stávající silnici II/490.“ Odvolatel namítal, že stavba 4902.1 je nepřipravená, jelikož nemá ani územní rozhodnutí a nelze předjímat, že bude umístěna. Dále je třeba vzít v úvahu, že ani provizorní napojení na stávající silnici II/490 u Fryštáku nebylo umístěno. Z toho vyplývá, že pokud by se stavba v rozsahu projednávané žádosti rozestavěla, tak nemusí být nikdy dokončena a to ani v provizorní verzi. Samozřejmě, že provizorium bez záruky dokončení, či aspoň umístění stavby

4902.1 je nepřijatelné. Varianta rozestavění dálnice bez možnosti realizovat provizorní napojení je pak ještě horší.

Ministerstvo tuto námitku na str. 231 až 232 zamítlo následující úvahou:

„Správní orgán konstatuje, že stavební řízení je vedeno o žádosti. Jak již bylo uvedeno výše, podoba žádosti je věcí stavebníka, přičemž stavebník rozsah objektové skladby odůvodnil s tím, že z hlediska ekonomie výstavby je pro něj stávající rozsah přínosný, neboť pro nosné stavební objekty dálnice bude možné stavbu zahájit. Logickým smyslem je tak zjevně snaha stavebníka o urychlení realizace dálniční stavby, která dle něj představuje celospolečenský přínos. Sám stavebník také v průběhu řízení transparentně konstatoval a deklaroval, že stavba D49, 4901 bude plně provozuschopná až po dokončení dalších stavebních objektů, pro které bude nejprve nutné získat potřebná povolení (tj. vč. příp. změny územního rozhodnutí a stavebního povolení). Správní orgán uznal argumenty stavebníka jako důvodné, přičemž, jak již bylo uvedeno, žádost stavebníka lze považovat za zákonnou a dle právního názoru správního orgánu jí vyhovět lze. Z výše uvedeného důvodu správní orgán námitku 8) podatele posoudil tak, že citovaná námitka je nedůvodná, a proto ji jako nedůvodnou zamítl.“

12.1) Ministerstvo tím vlastně říká, že stavba nemusí být průjezdná a funkční, podstatné je, aby se stavělo. Odvolatel s tímto přístupem nesouhlasí, protože obcházení zákonných požadavků jej poškozuje. Ani potřeba urychlení realizace stavby která údajně představuje celospolečenský přínos nezbavuje ministerstvo povinnosti ověřit účinky budoucího užívání stavby a akceptovat zjištěnou skutečnost. Ministerstvo popřelo účel § 111 odst. 2 stavebního zákona, jelikož neověřilo účinky budoucího užívání stavby, či odmítlo zohlednit skutečnost, že stavba funkční nebude. Proto nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností a nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejných zájmů.

13) Odvolatel v 9. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 rozporoval mylný obsah Technické zprávy Celkového vodohospodářského řešení, na neoznačené straně 3, v kapitole nazvané „Ochrana vodních nádrží a vodních zdrojů, výstavby sedimentačních nádrží a biologických rybníků, vyhledávání vodních zdrojů pro silniční a dálniční vybavení“ kde uvádí že: „Vzhledem k průchodu navrhované trasy rychlostní silnice po okraji pásma hygienické ochrany vodního zdroje 2° - Jímacího území Holešov a v blízkosti PHO VN Fryšták, jsou na všech místech, kde je odváděna voda z vozovky a svahů silničního tělesa do přirozených recipientů, navrženy podzemní odlučovače ropných látek. Tak nemůže dojít ke znečištění okolního území a křížovaných vodotečí ropnými látkami, které se na vozovce rychlostní silnice mohou objevit spíše vlivem havárie, než pouhým provozem. Po podrobném projednání se zástupci VaK Kroměříž je navrhováno řešení s odvedením vod z vozovky rychlostní silnice R49 mimo PHO JÚ Holešov až do řeky Mojeny nebo Rusavy. To se týká vlastního kontaktu stavby s PHO JÚ. I v ostatních úsecích je na základě projednání s RŽP OkÚ Kroměříž a ŘSD ČR ZB uvažováno s návrhem odlučovačů ropných látek.“ a to z následujících důvodů:

„9.1) Není pravdou, že na všech místech v pásmech ochrany vodních zdrojů je uvažováno s odlučovači ropných látek. Stavebník totiž některé odlučovače zcela nezpracoval do projektové dokumentace (C 313, C 318, C 325 a C 326), případně požádal o jejich vyloučení ze stavebního řízení (C 313, C 325, C 326 a C 328).

- Například odlučovač ropných látek C 318 je podle pravomocného územního rozhodnutí umístěn v km 8,200, tedy v ochranném pásmu vodního zdroje Holešov, podle projektové dokumentace do něj má být zaústěna stoka K5, která odvádí dešťové vody z povrchu dálnice v km 8,227 až 10,930. Je tedy zřejmé, že dálnice bez tohoto ORL nemůže správně fungovat, ale není jasné, proč tento stavební objekt není součástí projednávané žádosti.

- Stavební objekty C 325, C 326 a C 328 mají chránit recipienty vlévající se do vodní nádrže Fryšták a tedy i tuto vodní nádrž, ale nejsou součástí projednávané žádosti.

- *Privaděč Holešov prochází pásmem ochrany vodního zdroje Holešov, ale není vybaven odlučovačem ropných látek. Mobilní norná stěna není adekvátní náhradou odlučovače ropných látek.*

9.2) *Není pravdou, že je voda ze svahů silničního tělesa odváděna do odlučovačů ropných látek. Tato voda totiž vůbec není odváděna do odlučovačů a to ani v pásmech ochrany vodních zdrojů.*

9.3) *Není pravdou, že součástí stavby je výstavba sedimentačních nádrží a biologických rybníčků, jak naznačuje zavádějící nadpis jmenované kapitoly.“*

Ministerstvo tuto námitku na str. 232 až 233 zamítlo následující úvahou:

„Správní orgán konstatoval, že jmenované stavební objekty sice nejsou součástí objektové skladby tohoto řízení (resp. rozhodnutí ve věci samé), nicméně součástí stavby D49 jako takové pochopitelně zůstávají. Jejich povolení tedy bude předmětem samostatného řízení, vedeného příslušným správním úřadem. Z uvedeného důvodu je tak i postup ve smyslu ust. § 140 správního řádu v tomto řízení zákonem (jednak) předpokládáný a aprobovaný způsob řešení procesní situace, ale především pak má odraz právě ve skutkových okolnostech daného řízení. Fázování povolovacích procesů je rizikem stavebníka, správnímu orgánu náleží rozhodovat pouze o podané žádosti. Z postupu stavebníka taktéž nelze ani v nejmenším dovodit, že by svévolně (rozuměj bezdůvodně) neusiloval o realizaci stavby jako funkčního celku; ze spisu se jednoznačně podává opak, tj. soustředěnost (byť fázovitá) postupů za účelem realizace stavby jako celku (kompletního záměru). V této souvislosti je nutno rovněž připomenout a zdůraznit, že Ministerstvo dopravy obecně není příslušným správním úřadem pro povolování vodních děl, a proto nelze předpokládat, že by v takovém případě vedlo řízení např. pro stavební objekty retenčních nádrží, což jsou právě stavební objekty C 317 a C 328. Stavebník současně opakovaně konstatoval a deklaroval, že v přípravě podkladů pro podání žádosti pro ostatní stavební objekty (v předestřené smyslu námitky) intenzivně pokračuje. Správní orgán má za to, že stavebník problematiku fázování v průběhu řízení přesvědčivě odůvodnil (podrobněji viz odůvodnění námitek č. 1 a 2 výše) a námitku podatele nezbyvá než považovat jako obstrukční a účelovou. Stavebník dále doložil souhlasná vyjádření dotčených orgánů na úseku ochrany životního prostředí, prokazující způsobilost navrhovaného řešení mimo jiné i z hlediska hygienické ochrany vodních zdrojů. Z těchto podkladů však nevyplyvá stavebníkovi povinnost odvádět do odlučovačů vody ze „svahů silničního tělesa“. Veškerá voda z dálničních vozovek pak dle projektové dokumentace do odlučovačů odváděna je.“

13.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí. Stavební řízení je posledním navazujícím řízením a z toho vyplývá, že odvolatel nemá možnost námitku nečištění srážkových vod z povolované stavby vznášet jinde. Proto se nemůže spokojit s tvrzením ministerstva, že vytýkané chybějící objekty zůstávají součástí objektové skladby, či že stavebník o cosí usiluje.

13.2) Stavebník usilující o realizaci funkční stavby by vyčkal pravomocné změny územního rozhodnutí, aby předmětem stavebního řízení mohly být chybějící stavební objekty (odlučovače ropných látek), které mají zajišťovat čištění srážkových vod z povolované dálnice. Jelikož stavebník takto nepostupoval, je odvolatel nucen počítat s tou nejhorší variantou, ke které se schyluje. Tedy, že dálnice bude provozována bez potřebných odlučovačů ropných látek. Úsilí stavebníka o realizaci nefunkční stavby dokládá i fakt, že v letech 2007 až 2017 neúspěšně žádal o povolení čtyř dílčích úseků, které nebyly samostatně provozovatelné.

13.3) Ministerstvo uvádí, že nepovoluje retenční nádrže, jako jsou C 317 a C 328. Odvolatel namítá, že tyto objekty nejsou retenční nádrže, ale odlučovače ropných látek a ty ministerstvo povoluje, jak ostatně dokládá napadené rozhodnutí, jímž bylo povoleno dvanáct odlučovačů ropných látek. I kdyby však C 317 a C 328 byly retenčními nádržemi, nelze s výrokem souhlasit, neboť ministerstvo povoluje retenční nádrže. Lze to doložit stavebním povolením dálnice „D55 5501 Olomouc – Kokory“, ze dne

15.01.2021, č.j. 824/2020-910-IPK/18, jímž ministerstvo povolilo sedm retenčních nádrží a dále stavebním povolením dálnice „D4 Čimelice – Mirovice“, ze dne 18.12.2020, č.j. 777/2020-910-IPK/21, jímž ministerstvo povolilo pět sedimentačních a retenčních nádrží.

13.4) Tvrzení ministerstva, že „*Veškerá voda z dálničních vozovek pak dle projektové dokumentace do odlučovačů odváděna je.*“ je zavádějící, neboť nemají-li stavební objekty odlučovačů ropných látek C 313, 325, 326 a 328 pravomocné územní rozhodnutí, tak s nimi počítat nelze. Dále se povoluje také přivaděč Holešov C 117, jenž se nachází v pásmu ochrany vodního zdroje pitné vody. Srážková voda z tohoto přivaděče však není odvedena přes odlučovač ropných látek. Zde stavebník odlučovač ropných látek nezpracoval do projektové dokumentace, i když v Technické zprávě na str. 6 zmatečně tvrdí, že zde odlučovač bude.

13.5) Ministerstvo k bodu 9.2 uvedlo, že z vyjádření dotčených orgánů nevyplývá, že by stavebník měl povinnost odvádět do odlučovačů vody ze svahů silničního tělesa. Odvolatel k tomu uvádí, že napadené rozhodnutí se mýlí s výše uvedenou částí námítky, neboť odvolatel netvrdil, že stavebníkovi tato povinnost vzniká, nýbrž rozporoval nepravdivé tvrzení stavebníka v projektové dokumentaci, že voda ze svahů silničního tělesa je odváděna do odlučovačů ropných látek.

13.6) Ministerstvo se přezkoumatelně nevypořádalo s námitkou odvolatele ve vztahu ke stavebním objektům C 313, C 318, C 325 a C 326. Ministerstvo se nijak přezkoumatelně nevypořádalo s námitkou odvolatele, že Přivaděč Holešov prochází pásmem ochrany vodního zdroje Holešov, ale není vybaven odlučovačem ropných látek a že mobilní norná stěna není adekvátní náhradou odlučovače ropných látek. Ministerstvo nijak nereagovalo na bod 9.3, vytýkající nepravdivé tvrzení projektové dokumentace, že součástí stavby je výstavba sedimentačních nádrží a biologických rybníků.

13.7) Odvolatel je proto nucen konstatovat, že ministerstvo nezjistilo stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu a nezajistilo aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

14) Odvolatel v 10. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že Projektová dokumentace v části B obsahuje Celkové vodohospodářské řešení a jeho Technickou zprávu, kde se na neoznačené straně 7 v kapitole „*Ovlivnění odtoku povrchových vod*“ uvádí že: „*Výstavbou rychlostní silnice R49 dojde ke zrychlení odtoku vody především ze zpevněných částí komunikací. V místech, kde rychlý odtok vody může nepříznivě ovlivnit okolní zastavěné území je ve vytipovaných místech navrženo zpomalení odtoku v retenčních nádržích s řízeným odtokem vody (viz objekty SO 318 a SO 327).*“ Tyto retenční nádrže nebyly umístěny a nejsou ani předmětem tohoto řízení, ač by jím být měly. Stavbu bez těchto objektů nelze povolit. SO 318 sice umístěn byl, ale podle pravomocného územního rozhodnutí str. 4 se jedná o ORL a nikoliv o retenční nádrž.

Ministerstvo tuto námitku na str. 233 zamítlo následující úvahou:

„Správní orgán disponuje souhlasem obecního stavebního úřadu ve smyslu ust. § 15 stavebního zákona, jehož smyslem je potvrzení souladu stavby s územním rozhodnutím. Podatelem citované objekty pouze nejsou zahrnuty v objektové skladbě tohoto stavebního řízení. V souladu s odůvodněním námítky č. 9 (viz výše), správní úřad konstatuje, že povolení těchto objektů bude předmětem samostatného řízení, vedeného příslušným správním úřadem (kterým není Ministerstvo dopravy). Stavebník dále opakovaně konstatoval a deklaroval, že v přípravě podkladů pro podání žádosti pro ostatní stavební objekty intenzivně pokračuje. Správní orgán má za to, že stavebník problematiku postupné výstavby v průběhu řízení přesvědčivě odůvodnil (podrobněji k tomu viz odůvodnění námitek č. 1 a 2 výše). Stavebník dále doložil souhlasná vyjádření dotčených orgánů na úseku ochrany vod i

životního prostředí, prokazující způsobilost navrhovaného řešení mimo jiné i z hlediska možného negativního ovlivnění okolního zastavěného území z důvodu rychlého odtoku vod.“

14.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí. Stavební řízení je posledním navazujícím řízením a z toho vyplývá, že odvolatel nemá možnost námitku nezajištěné retence srážkových vod u povolované stavby vznášet jinde. Proto se nemůže spokojit s předpokladem ministerstva, že vytýkané chybějící retenční nádrže budou včas umístěny a povoleny.

14.2) K argumentaci ministerstva, že „*disponuje souhlasem obecného stavebního úřadu ve smyslu ust. § 15 stavebního zákona, jehož smyslem je potvrzení souladu stavby s územním rozhodnutím.*“

Odvolatel namítá, že ministerstvo neuvedlo žádné bližší údaje o tomto souhlasu, zejména den jeho vydání a číslo jednací. Odvolatel pochybuje, že by podkladem napadeného rozhodnutí byl takový souhlas, když C 318 a C 327 nebyly předmětným proběhlého řízení. Napadené rozhodnutí se opírá o souhlas stavebního úřadu ze dne 14.10.2020, č.j. HOL-29254/2020/SÚ/RS, který objekty retenčních nádrží C 318 a C 327 nezmiňuje ve výroku, ani v odůvodnění. Pokud si ministerstvo tento souhlas vykládá tak, že dálnici lze stavět bez pravomocně umístěných retenčních nádrží, tak jde o výklad nesprávný. Ostatně je povinností ministerstva ověřit účinky budoucího užívání stavby dle § 111 odst. 2 stavebního zákona, což je postup, který souhlasem stavebního úřadu nelze nahradit.

14.3) K části vypořádání, kde ministerstvo argumentuje deklaracemi stavebníka, odvolatel namítá, že tvrzení stavebníka nemůže nahradit pravomocné územní rozhodnutí, ani postup dle § 111 odst. 2 stavebního zákona.

14.4) K části vypořádání, kde ministerstvo argumentuje doložením souhlasných vyjádření dotčených orgánů na úseku ochrany vod a životního prostředí, odvolatel namítá, že tato argumentace se míjí s podstatu námitky, neboť odvolatel absenci těchto podkladů v řešené námitce nevytýkal.

14.5) Odvolatel je proto nucen konstatovat, že ministerstvo nezjistilo stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností ve smyslu § 3 správního řádu a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

15) Odvolatel v 11. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že Projektová dokumentace v části B obsahuje Celkové vodohospodářské řešení jehož jednotlivé součásti: Technickou zprávu, Havarijní plán, Povodňový plán a Přehlednou situaci označil otiskem razítka a podepsal Ing. Miroslav Meluzín, autorizovaný inženýr pro dopravní stavby. Tato osoba však není oprávněna navrhovat vodohospodářské stavby.

Ministerstvo tuto námitku na str. 233 zamítlo následující úvahou:

„Ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona může účastník řízení ve stavebním řízení uplatňovat námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, přičemž k námitkám, které překračují výše uvedený rozsah, se nepřihlíží. Správní orgán má za to, že pokud podatel dále neuvádí souvislost výše uvedeného tvrzení s předmětem jeho činnosti, ani jaké pro věc negativní důsledky toto jeho tvrzení má, jedná se o námitku neurčitou z pohledu dotčení vlastnického práva podatele. Správní orgán došel k závěru, že vlastnická práva podatele tedy nejsou tvrzením uvedeným v námitce dotčena. Správní orgán konstatuje, že odpovědnost za podobu projektové dokumentace nese primárně její projektant, tedy osoba s příslušnou autorizací ve smyslu zákona č. 360/1992 Sb. Dle ust. § 12 odst. 2 citovaného zákona může autorizovaná osoba vykonávat činnosti, pro které ji byla udělena autorizace, ve spolupráci s dalšími autorizovanými osobami nebo ve

spolupráci s jinými fyzickými osobami pracujícími pod jejím vedením. Z výše uvedeného speciální stavební úřad dovozuje, že projektová dokumentace není v rozporu platnými právními předpisy a předmětnou stavbu lze na základě této projektové dokumentace povolit. Stavebník nadto v rámci svého podání ze dne 15.10.2020 aktualizoval část „B5“ projektové dokumentace (celkové vodohospodářské řešení). O této skutečnosti byli následně účastníci řízení informováni ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, s obsahem aktualizované přílohy se mohli seznámit v rámci nahlížení do spisu.“

15.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí a uvádí, že jako majitel dotčené nemovitosti (rodinného domu s přílehlým pozemkem) není povinen uvádět předmět činnosti, aby mohl vznášet námitky k projektové dokumentaci. Předpokladem k ochraně zájmů účastníků je úplná a přehledná projektová dokumentace zpracovaná oprávněnou osobou v souladu s § 13 odst. 3 zák. č. 360/1992 Sb. („Autorizovaná osoba opatřuje dokumenty související s výkonem její činnosti vlastnoručním podpisem a otiskem razítka ...“) a také v souladu se společnými zásadami přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. („Projektová dokumentace musí ... být úplná, přehledná a zpracována oprávněnou osobou“), dále také podle § 158 odst. 1 stavebního zákona („Vybrané činnosti, jejichž výsledek ovlivňuje ochranu veřejných zájmů ve výstavbě, mohou vykonávat pouze fyzické osoby, které získaly oprávnění k jejich výkonu podle zvláštního právního předpisu.“) a dále podle § 152 odst. 2 stavebního zákona („Stavebník je povinen pro účely projednání záměru podle tohoto zákona opatřit předepsanou dokumentaci. Vyžaduje-li zákon zpracování projektové dokumentace osobou k tomu oprávněnou, je stavebník povinen zajistit zpracování projektové dokumentace takovou osobou, pokud nemá potřebné oprávnění sám.“). Na tyto povinnosti projektanta a stavebníka pak navazuje povinnost ministerstva chránit veřejný zájem a rovnost účastníků dohlížením na to, aby si účastníci plnili své procesní povinnosti. Odvolatel má legitimní zájem na tom, aby jeho pohoda bydlení (kvalita prostředí) nebyla dotčena neúplnou, či nepřehlednou projektovou dokumentací, či projektovou dokumentací osoby, která k jejímu zpracování není autorizována. Nekvalitní vodohospodářské řešení stavby může mít nepříznivý vliv na povrchové i podzemní vody, či protipovodňovou ochranu. Oprávněnost námitky nepřímo dokládá už samotný fakt, že stavebník dle tvrzení ministerstva část B5 projektové dokumentace aktualizoval.

15.2) Ministerstvo argumentuje možností spolupráce autorizovaných osob podle § 12 odst. 2 zákona č. 360/1992 Sb. K tomu odvolatel uvádí, že proti spolupráci autorizovaných osob nic nenamítal. Jádrem jeho námitky bylo porušení kogentního ustanovení § 158 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého vybrané činnosti ve výstavbě, mohou vykonávat pouze fyzické osoby, které získaly oprávnění k jejich výkonu podle zvláštního právního předpisu. Tedy, že Ing. Miroslav Meluzín, není oprávněn navrhovat vodohospodářské stavby.

15.3) Tvrzení ministerstva, že informovalo účastníky o aktualizaci části B5 projektové dokumentace není pravdivé. O aktualizaci projektové dokumentace ze dne 15.10.2020 odvolatel nebyl ministerstvem vyrozuměn a ministerstvo mu ani nestanovilo řádnou lhůtu k podání námitek ve smyslu § 112 odst. 2 stavebního zákona. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.1, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

15.4) Odvolatel k věci ještě dodává, že v průběhu řízení projevil snahu posledně doplněné podklady identifikovat a získat, ministerstvo s ním však nespolupracovalo. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.2 tohoto podání, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

16) Odvolatel v 13. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že u všech tří dílčích stavebních objektů kanalizací C 301.1, C 301.2 a C 301.3 se v jejich Technických zprávách odkazuje na Hydrotechnické výpočty, coby přílohu. Hydrotechnické výpočty zde však absentují a projektová dokumentace je proto nekompletní.

Ministerstvo tuto námitku na str. 234 až 235 zamítlo následující úvahou:

„Ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona může účastník řízení ve stavebním řízení uplatňovat námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, přičemž k námitkám, které překračují výše uvedený rozsah, se nepřihlíží. Správní orgán má za to, že pokud podatel dále neuvádí souvislost výše uvedeného tvrzení s předmětem jeho činnosti, ani jaké pro věc negativní důsledky toto jeho tvrzení má, jedná se o námitku neurčitou z pohledu dotčení vlastnického práva podatele. Správní orgán došel k závěru, že vlastnická práva podatele tedy nejsou tvrzením uvedeným v námitce dotčena. Správní orgán konstatuje, že odpovědnost za podobu projektové dokumentace nese primárně její projektant, tedy osoba s příslušnou autorizací ve smyslu zákona č. 360/1992 Sb. Dle ust. § 12 odst. 2 citovaného zákona může autorizovaná osoba vykonávat činnosti, pro které ji byla udělena autorizace, ve spolupráci s dalšími autorizovanými osobami nebo ve spolupráci s jinými fyzickými osobami pracujícími pod jejím vedením. Z výše uvedeného speciální stavební úřad dovozuje, že projektová dokumentace není v rozporu platnými právními předpisy a předmětnou stavbu lze na základě této projektové dokumentace povolit. Stavebník nadto v rámci svého podání ze dne 15.10.2020 Hydrotechnické výpočty doplnil. O této skutečnosti byli následně účastníci řízení informováni ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, s obsahem aktualizované přílohy se mohli seznámit v rámci nahlížení do spisu.“

16.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí a uvádí, že jako majitel dotčené nemovitosti (rodinného domu s přilehlým pozemkem) není povinen uvádět předmět činnosti, aby mohl vznášet námitky k projektové dokumentaci. Předpokladem k ochraně zájmů účastníků je úplná a přehledná projektová dokumentace. Hydrotechnické výpočty jsou povinnou součástí Technické zprávy vodohospodářských objektů a jejich smyslem je prokázat, že stavba je správně dimenzovaná, účelná a šetrná k životnímu prostředí. Projektová dokumentace bez hydrotechnických výpočtů je proto neúplná a nepřezkoumatelná. Nekvalitní vodohospodářské řešení stavby může mít nepříznivý vliv na povrchové i podzemní vody, či protipovodňovou ochranu. Ministerstvo má ze zákona povinnost ověřit, zda je dokumentace úplná a pokud zjistí, že není, má si vyžádat její doplnění, případně může stavbu nepovolit. Ministerstvo bohužel nic z toho neučinilo.

16.2) Tvrzení ministerstva, že informovalo účastníky o doplnění hydrotechnických výpočtů projektové dokumentace, je nepravdivé. O doplnění projektové dokumentace ze dne 15.10.2020 ministerstvo odvolatele nevyrozumělo a ani mu nestanovilo řádnou lhůtu k podání námitek ve smyslu § 112 odst. 2 stavebního zákona. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.1, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

16.3) Odvolatel k věci ještě dodává, že v průběhu řízení projevil snahu posledně doplněné podklady identifikovat a získat, ministerstvo s ním však nespolupracovalo. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.2 tohoto podání, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

17) Odvolatel v 30. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že projektová dokumentace by měla být zpracována podle vyhlášky č. 146/2008 Sb., která předepisuje její strukturu a obsah. V Průvodní zprávě však není dostatečně zpracována kapitola č. 8. „Souhrnný technický popis stavby“, kde má být provedeno členění textu na podkapitoly 8.1 a 8.2, které však chybí. V podkapitole 8.2 má být uveden technický popis jednotlivých objektů a jejich součástí, přičemž vyhláška přesně stanovuje, pro jednotlivé typy stavebních objektů náležitosti, které zde mají být uvedeny. Předepsaný obsah kapitoly však 8.2 chybí.

Ministerstvo tuto námitku na str. 243 až 244 zamítlo následující úvahou:

„Ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona může účastník řízení ve stavebním řízení uplatňovat námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, přičemž k námitkám, které překračují výše uvedený rozsah, se nepřihlíží. Správní orgán má za to, že pokud podatel dále neuvádí souvislost výše uvedeného tvrzení s předmětem jeho činnosti, ani jaké pro věc negativní důsledky toto jeho tvrzení má, jedná se o námitku neurčitou z pohledu dotčení vlastnického práva podatele. Správní orgán došel k závěru, že vlastnická práva podatele tedy nejsou tvrzením uvedeným v námitce dotčena. V úvodu podatelem citované přílohy je jasně uvedeno, že „Závazné je členění projektové dokumentace a označení jejích částí. Obsah jednotlivých částí a dokumentů se použije přiměřeně s ohledem na kategorii a třídu pozemní komunikace, druh a dopravní význam stavby (objektu), její umístění, stavebně technické provedení, účel využití, vliv na životní prostředí a dobu životnosti stavby.“ Správní orgán současně připomíná, že odpovědnost za podobu projektové dokumentace nese primárně její projektant, tedy osoba s příslušnou autorizací ve smyslu zákona č. 360/1992 Sb. Pojmenování podkapitol je věcí projektanta. Na základě výše uvedeného správní orgán dovozuje, že absence podatelem požadovaného členění není v rozporu platnými právními předpisy a předmětnou stavbu lze na základě této projektové dokumentace povolit. Nadto je popis jednotlivých stavebních objektů zcela zjevně součástí technických zpráv, které jsou v souladu s citovanou vyhláškou pro tyto jednotlivé stavební objekty zpracovány. Speciální stavební úřad má za to, že v průvodní zprávě je na tyto upřesňující podklady srozumitelným způsobem odkázáno. Zjednodušeně řečeno projektová dokumentace ke stavebnímu povolení obsahuje z hlediska své materie vše, co obsahovat má. Projektová dokumentace stavby v podobě podání ke dni 21.10.2020 tedy odpovídá aktuálnímu znění vyhlášky č. 146/2008 Sb. O této skutečnosti byli následně účastníci řízení informováni ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán tak zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ve smyslu ust. § 50 odst. 3 správního řádu, a dále konstatuje, že spis obsahuje z hlediska své materie vše, co obsahovat má, o čemž se mohl podatel přesvědčit v rámci nahlížení do spisu.“

17.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí a uvádí, že jako majitel dotčené nemovitosti (rodinného domu s přilehlým pozemkem) není povinen uvádět předmět činnosti, aby mohl vznášet námitky k projektové dokumentaci. Již z faktu, že projektová dokumentace je povinným podkladem stavebního řízení a má obsahovat předepsané náležitosti uvedené v příloze vyhlášky vyplývá, že ministerstvo mělo učinit opatření, aby kompletní projektová dokumentace byla zajištěna. Povinnost zajistit úplnou projektovou dokumentaci vyplývá z § 3 správního řádu a § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Ministerstvo má dále umožnit odvolateli, seznámit se s projektovou dokumentací a podat námitky k jejímu obsahu. Chybějící část projektové dokumentace zasáhla do práv odvolatele již tím, že se k ní nemohl informovaně vyjádřit, ačkoliv se rozhoduje o záměru, který má významný vliv na životní prostředí. Odvolateli proto nezbývalo, než na tento stav poukazovat a domáhat se toho, aby chybějící část projektové dokumentace byla doplněna.

17.2) Z dikce přílohy vyhlášky, která ukládá povinnost přiměřenosti obsahu přece nevyplývá, že by část 8.2 Průvodní zprávy mohla zcela chybět, či že je redundantní. Část 8.2 svou strukturou není identická s technickými zprávami stavebních objektů. V žádné technické zprávě se patrně neuvádí průřezové téma jako například „*Stavebně technické řešení odvodnění, jeho charakteristiky a rozsah.*“ Není povinností odvolatele tuto kapitolu hledat jinde, nebo si domýšlet její obsah. Ministerstvo stranilo stavebníkovi, když po něm nepožadovalo aby předložil kompletní projektovou dokumentaci. Odvolatel byl zkrácen na svém právu seznámit se s řádnou projektovou dokumentací a podat námitky k jejímu obsahu.

17.3) Není pravdou, že ministerstvo informovalo účastníky o doplnění projektové dokumentace. O doplnění projektové dokumentace ze dne 15.10.2020 odvolatel nebyl ministerstvem vyrozuměn a

ministerstvo mu ani nestanovilo řádnou lhůtu k podání námitek ve smyslu § 112 odst. 2 stavebního zákona, která nesmí být kratší než 10 dní. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.1, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

17.4) Odvolatel k věci ještě dodává, že v průběhu řízení projevila snahu posledně doplněné podklady identifikovat a získat, ministerstvo s ním však nespolečně pracovalo. Tato námitka je podrobně rozvedena v bodu 2.2 tohoto podání, proto na ni odvolatel pouze odkazuje.

18) Odvolatel v 31. bodu svého podání ze dne 20.03.2020 namítal, že Průvodní zprávě v kapitole č. 15 „Další požadavky“ pod písmenem d) by mělo být popsáno, jakým způsobem stavebník splnil požadavky dotčených orgánů. Autor dokumentace zde k tématu uvádí pouze obecnou větu: „*V rámci stavby jsou splněny všechny podmínky dotčených orgánů*“. Takové zpracování je nedostatečné a nepřezkoumatelné, jelikož není zřejmé, jaké konkrétní podmínky byly stavebníkovi ze strany dotčených orgánů uloženy a jak konkrétně stavebník tyto podmínky plní.

Ministerstvo tuto námitku na str. 244 zamítlo následující úvahou:

„Správní orgán konstatuje, že implikace námítky podatele je zavádějící a účelová. Konkrétní požadavky dotčených orgánů jsou patrné z jejich opatření, která jsou součástí spisu. Požadavky relevantní k předmětu řízení, které jsou pro stavebníka závazné, jsou pak obsaženy ve výrokové části příslušného rozhodnutí, přičemž je zřejmou povinností stavebníka plnit je všechny. Z hlediska časové návaznosti jednotlivých kroků řízení však pro stavebníka navíc není ani reálné zachytit způsob plnění takových podmínek do textu průvodní zprávy v rámci projektové dokumentace, a to proto, že stavebník v době zpracování této dokumentace všechny podmínky (logicky) ani nemůže znát. Za optimální nástroj pro vysvětlení případných nejasností ve věci plnění konkrétních podmínek považuje speciální stavební úřad ústní jednání. Pokud podatel požaduje vysvětlení dané problematiky, pak by k tomu dle názoru správního orgánu neměl nadužívat svého práva na podání námítky.“

18.1) Odvolatel s touto argumentací nesouhlasí. Představa ministerstva, že všechny požadavky dotčených orgánů se plní jejich opsáním do výroku rozhodnutí je scestná. Některé požadavky dotčených orgánů je třeba zpracovat již do projektové dokumentace. Jde především o požadavky týkající se technického řešení stavby, způsobu jejího provádění, či užívání. V Průvodní zprávě v části 15 pod písmenem d) by mělo být vysvětleno, jak stavebník (či projektant) požadavky dotčených orgánů splnil a kde jsou v projektové dokumentaci zpracovány. Projektant samozřejmě musí pracovat v součinnosti s dotčenými orgány, jak mu to ukládá § 159 odst. 3 stavebního zákona. Na tuto povinnost projektanta pak navazuje povinnost ministerstva zkontrolovat mj., zda je projektová dokumentace úplná a přehledná. Obdobné je to i ve vztahu ke stavebníkovi, který podle § 152 odst. 1 stavebního zákona: „*je povinen dbát na řádnou přípravu a provádění stavby; tato povinnost se týká i terénních úprav a zařízení. Přitom musí mít na zřeteli zejména ochranu života a zdraví osob nebo zvířat, ochranu životního prostředí a majetku, i šetrnost k sousedství.*“ Pro odvolatele je tato část dokumentace stěžejní, neboť právě zde se má objasňovat ochrana dotčené veřejnosti. Ministerstvo stranilo stavebníkovi, když po něm nepožadovalo aby předložil kompletní projektovou dokumentaci. Odvolatel byl zkrácen na svém právu seznámit se s řádnou projektovou dokumentací a podat námitky k jejímu obsahu.

18.2) Tvzení ministerstva, že stavebník v době kdy Průvodní zprávu tvořil, nemohl znát požadavky dotčených orgánů, postrádá oporu v průběhu řízení, neboť stavebník Průvodní zprávu několikrát měnil a poslední verzi ministerstvu zaslal 16.10.2020, tedy dávno po tom, co požadavky dotčených orgánů vznikly. Datování Průvodní zprávy (březen 2014) je klamné.

19) Odvolatel v 63. bodu svého podání ze dne 01.06.2020 namítal, že technické zprávy u mostů C 201, 204, 205, 207, 209, 212, 213, 214, 216, 217, 218, 220, 222, 223, 224, 225, 227, 228 vyhodnocují, či navrhuji:

- Zatížení mostu dle ČSN 73 6203
- Základové poměry mostního objektu dle ČSN 73 1001
- Agresivitu prostředí dle ČSN EN 206-1
- Asfaltový koberec mastixový dle ČSN EN 13108-5
- Asfaltový beton pro ložní vrstvu dle ČSN EN 13108-1
- Lítý asfalt modifikovaný dle ČSN EN 13108-6
- Vrtané piloty dle ČSN EN 1536

Tyto normy však již byly zrušeny a stavba proto nesplňuje požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu (tzv. normové hodnoty) ve smyslu § 9 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., či minimálně není přezkoumatelné, zda je stavba proveditelná podle platných norem, jak to vyžaduje § 160 odst. 2 stavebního zákona.

Ministerstvo tuto námitku na str. 276 až 277 zamítlo následující úvahou:

„Ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona může účastník řízení ve stavebním řízení uplatňovat námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, přičemž k námitkám, které překračují výše uvedený rozsah, se nepřihlíží. Správní orgán má za to, že pokud podatel dále neuvádí souvislost výše uvedeného tvrzení s předmětem jeho činnosti, ani jaké pro věc negativní důsledky toto jeho tvrzení má, jedná se o námitku neurčitou z pohledu dotčení vlastnického práva podatele. Správní orgán došel k závěru, že vlastnická práva podatele tedy nejsou tvrzením uvedeným v námitce dotčena. Správní orgán konstatuje, že odpovědnost za podobu projektové dokumentace nese primárně její projektant, tedy osoba s příslušnou autorizací ve smyslu zákona č. 360/1992 Sb. Správní orgán má dále za to, že v souladu s ust. § 119 odst. 3 stavebního zákona, které lze obdobně aplikovat na fázi stavebního řízení, je stavba posuzována podle předpisů, které byly v platnosti v době zpracování její dokumentace.“

19.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí a uvádí, že jako majitel dotčené nemovitosti (rodinného domu s přílehlým pozemkem) není povinen uvádět předmět činnosti, aby mohl vznášet námitky k projektové dokumentaci. Předpokladem k ochraně zájmů účastníků (včetně odvolatele) je řádně zpracovaná projektová dokumentace. Podle § 111 odst. 1 písm. b) má ministerstvo za povinnost mj. ověřit, řešení obecných požadavků na výstavbu v projektové dokumentaci. Tyto požadavky jsou zakotveny v § 16 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích. První věta tohoto ustanovení zní následovně: *„Při přípravě staveb, výstavbě komunikací a jejich stavebních úpravách se postupuje podle zvláštních předpisů a závazných českých technických norem uvedených v příloze č. 1 pod č. 1 až 29.“* Bylo tedy povinností ministerstva z úřední povinnosti ověřit, zda je projektová dokumentace zpracována podle závazných českých technických norem. Odvolatel namítá, že ministerstvo tuto povinnost v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně nesplnilo. Dále nebyla přezkoumatelně vypořádána ani předmětná námitka odvolatele spočívající v důvodné pochybnosti o konkrétních použitých normách ve vztahu k mostním objektům. Ministerstvo poukazuje na aplikaci ust. § 119 odst. 3 stavebního zákona: *„Dojde-li během provádění stavby ke změně českých technických norem nebo jiných technických předpisů, podle nichž byla zpracována dokumentace nebo projektová dokumentace, posuzuje se stavba podle technických norem nebo jiných technických předpisů, které platily v době, kdy byla dokumentace nebo projektová dokumentace zpracována.“* Odvolatel uznává, že aplikace tohoto ustanovení by mohla připadat v úvahu, nicméně z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, zda vůbec, či jak ministerstvo citované ustanovení na daný případ aplikovalo. Ze samotné existence tohoto ustanovení přece nevyplývá, že by namítané (a dnes již zrušené) technické normy bylo možné použít. Ministerstvo v napadeném rozhodnutí bohužel neuvedlo, jakou dobu zpracování projektové dokumentace vzalo za základ své úvahy a jak namítané technické normy ob stojí v konfrontaci se zněním přílohy č. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb. v době kterou ministerstvo považuje za dobu zpracování projektové dokumentace. Doba zpracování projektové

dokumentace zpravidla bývá ve stavebním povolení uváděna ve výrokové části, kde je jmenován zhotovitel projektové dokumentace a datum jejího zpracování. V napadeném rozhodnutí tomu tak ale není, neboť datum zpracování projektové dokumentace chybí. Za této situace se účastníci řízení mohou o době zpracování projektové dokumentace pouze dohadovat.

19.2) Odvolatel je proto nucen konstatovat, že ministerstvo stranilo stavebníkovi, když neověřovalo řešení obecných požadavků na výstavbu podle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neaplikovalo § 16 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, v důsledku toho nezjistilo stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností, nezjistilo všechny okolnosti důležité k pro ochranu veřejných zájmů. Napadené rozhodnutí je též nepřezkoumatelné, neboť srozumitelně nepodává, zda a jak byl aplikován § 119 odst. 3 stavebního zákona a kdy byla projektová dokumentace zpracována.

20) Odvolatel v 43. bodu svého podání ze dne 01.06.2020 namítal, že projektová dokumentace by měla být zpracována podle přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. ve znění do 30.11.2018. Podle této přílohy má Průvodní zpráva ve 3. oddílu pod písmenem g) obsahovat: „*hydrometeorologické a hydrologické údaje, plavební podmínky, inundace, kvalita vody v recipientech*“. Namítám, že tyto informace chybí.

Ministerstvo tuto námitku na str. 267 zamítlo následující úvahou:

„V úvodu podatelem citované přílohy je jasné uvedeno, že „Závazné je členění projektové dokumentace a označení jejích částí. Obsah jednotlivých částí a dokumentů se použije přiměřeně s ohledem na kategorii a třídu pozemní komunikace, druh a dopravní význam stavby (objektu), její umístění, stavebně technické provedení, účel využití, vliv na životní prostředí a dobu životnosti stavby.“ Správní orgán současně připomíná, že odpovědnost za podobu projektové dokumentace nese primárně její projektant, tedy osoba s příslušnou autorizací ve smyslu zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů. Z výše uvedeného speciální stavební úřad dovozuje, že absence podatelem požadovaného odstavce v průvodní zprávě není v rozporu platnými právními předpisy a předmětnou stavbu lze na základě této projektové dokumentace povolit. Správní orgán tak má za to, že zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu ve smyslu ust. § 50 odst. 3 správního řádu, a dále konstatuje, že spis obsahuje z hlediska své materie vše, co obsahovat má, o čemž se mohl podatel přesvědčit v rámci nahlížení do spisu.“

20.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí. Z dikce přílohy vyhlášky, která ukládá přiměřenost obsahu přece nevyplývá, že by v Průvodní zprávě nemusela být pojednána předepsaná témata „*hydrometeorologické a hydrologické údaje, inundace a kvalita vody v recipientech*“. Odvolatel uznává, že „*plavební podmínky*“ zde není třeba uvádět, neboť je zřejmé, že dálnice nezasahuje do vodních cest. Nepojednání ostatních chybějících témat však není rozumně odůvodnitelné vzhledem k tomu, že srážkové vody z povrchu stavby nebudou zanedbatelné a povolují se také vodohospodářské objekty. Návrh stavby se proto měl opírat o předepsané a ověřitelné údaje. Pro neuvedení těchto údajů ministerstvo nesdělilo žádný objektivní důvod, přitom bylo dle § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jeho povinností ověřit, zda je projektová dokumentace úplná a přehledná, zákonem č. 360/1992 Sb., není tato povinnost ministerstva nijak dotčena. Odvolatel je proto nucen konstatovat, že ministerstvo stranilo stavebníkovi, když po něm nepožadovalo kompletní projektovou dokumentaci, v důsledku toho nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností, nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

21) Odvolatel v 64. bodu svého podání ze dne 01.06.2020 namítal, že v Technických zprávách mostních objektů absentuje statické a hydrotechnické posouzení. Jde o povinné součásti dle přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb.

Ministerstvo tuto námitku na str. 277 zamítlo následující úvahou:

„Ve smyslu ust. § 114 stavebního zákona může účastník řízení ve stavebním řízení uplatňovat námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě, přičemž k námitkám, které překračují výše uvedený rozsah, se nepřihlíží. Správní orgán má za to, že pokud podatel dále neuvádí souvislost výše uvedeného tvrzení s předmětem jeho činnosti, ani jaké pro věc negativní důsledky toto jeho tvrzení má, jedná se o námitku neurčitou z pohledu dotčení vlastnického práva podatele. Správní orgán došel k závěru, že vlastnická práva podatele tedy nejsou tvrzením uvedeným v námitce dotčena. Na základě odůvodnění námitky č. 1 viz výše (resp. č. 43 dle označení podatele), správní orgán dovozuje, že absence výpočtů v technických zprávách projektové dokumentace mostů není v rozporu platnými právními předpisy a předmětnou stavbu lze na základě této projektové dokumentace povolit. Podatelem požadované výpočty jsou navíc obsaženy v příloze „G“ projektové dokumentace, doložené stavebníkem na digitálním nosiči (z důvodu velkého objemu). Zjednodušeně řečeno projektová dokumentace ke stavebnímu povolení tak obsahuje z hlediska své materie vše, co obsahovat má.“

21.1) Odvolatel s tímto vypořádáním nesouhlasí a uvádí, že jako majitel dotčené nemovitosti (rodinného domu s přilehlým pozemkem) má oprávněný zájem na tom, aby byla projektová dokumentace úplná, přehledná a splňovala všechny předepsané náležitosti. Statické a hydrotechnické posouzení je zásadní pro návrh celé stavby a to mimo jiné z hlediska její bezpečnosti. Odvolatel má legitimní zájem na tom aby stavba byla bezpečná, neboť bude nucen často cestovat ze svého bydliště po ulici Přehradní, která je překračována právě navrhovaným dálničním mostem ve Fryštáku – Dolní Vsi.

21.2) Jestliže se ministerstvo odkazem na vypořádání námitky č. 43 odvolává na text přílohy č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb., tak je třeba uvést, že z dikce této přílohy, kde je požadována přiměřenost obsahu přece nevyplyvá, že by v Technických zprávách mostních objektů mohlo absentovat statické a hydrotechnické posouzení dálnice. Statické a hydrotechnické posouzení má vliv na bezpečnost stavby a projektová dokumentace by se o něj proto měla přezkoumatelně opírat. Pro nezpracování statického a hydrotechnického posouzení ministerstvo nesdělilo žádný objektivní důvod.

21.3) Ministerstvo vypořádáním námitky popřelo § 159 odst. 3 stavebního zákona, který projektantům výslovně ukládá, že „*Statické, popřípadě jiné výpočty musí být vypracovány tak, aby byly kontrolovatelné.*“ Na tuto povinnost projektanta pak navazuje povinnost ministerstva ověřit, zda je projektová dokumentace přehledná a úplná, včetně uvedení statických a hydrotechnických výpočtů na příslušném místě projektové dokumentace.

21.4) Tvrzení ministerstva, že chybějící výpočty jsou kdesi jinde, než mají být, v jakési příloze „G“ projektové dokumentace odvolatel považuje za irelevantní. Jednak jsou náležitosti a struktura projektové dokumentace zakotveny v příloze č. 8 vyhlášky č. 146/2008 Sb. Podle této přílohy má být statické a hydrotechnické posouzení součástí Technických zpráv mostních objektů a příloha vyhlášky navíc žádnou přílohu „G“ projektové dokumentace nezná. Dále není zřejmé kdy a jak se příloha „G“ do správního spisu dostala, když soupis všech součástí spisu tento podklad neuvádí. Ministerstvo přílohu „G“ nezahrnulo ani mezi podklady na str. 32 – 50 napadeného rozhodnutí.

21.5) Odvolatel je proto nucen konstatovat, že ministerstvo stranilo stavebníkovi, když po něm nevyžadovalo úplnou a přehlednou projektovou dokumentaci, nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

22) Námitky proti stanoviskům Ministerstva životního prostředí

Podkladem napadeného rozhodnutí byla tato následující stanoviska Ministerstva životního prostředí:

- a) stanovisko o hodnocení vlivů dne ze dne 6.12.2001, č.j. NM700/2616/4001/OPVŽP/01,
- b) závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí ze dne 22.11.2016, č. j. 63881/ENV/16, ve znění opravného usnesení ze dne 30.11.2016 (dále jen prioritní závazné stanovisko)
- c) závazné stanovisko ze dne 25.04.2019 č.j. MZP/2019/710/1094 k ověření změn prioritního dopravního záměru (dále jen ověřovací závazné stanovisko).

V odůvodnění prioritního závazného stanoviska se uvádí, že k žádosti byla přiložena DSP včetně příloh a dokladové části. Podklady na základě kterých bylo toto závazné stanovisko vydáno byly zveřejněny zde: https://portal.cenia.cz/eiasa/detail/EIA_MZP001X

22.1) Nebyla zveřejněna žádost

Ústředním podkladem pro vydání prioritního závazného stanoviska je žádost. Tato žádost však nebyla zveřejněna. Odvolatel namítá, že nezveřejnění žádosti je v rozporu s § 23a odst. 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Prioritní závazné stanovisko postrádá oporu v zákonném podkladu a proto je nepřezkoumatelné.

22.2) Ověřovací závazné stanovisko nerespektuje § 9a odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb.

Ověřovací závazné stanovisko mělo být vydáno podle § 23a odst. 8 zákona č. 100/2001 Sb., v tomto odstavci se ukládá při ověřování použít obdobně § 9a odst. 4 a 5, tedy zabývat se tím, zda nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. Ministerstvo životního prostředí však v ověřovacím závazném stanovisku neověřovalo, zda žádost a předložený záměr vyhovují požadavkům § 9a odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb. Z hlediska plnění zákonných požadavků je tedy ověřovací závazné stanovisko nedostatečné a nepřezkoumatelné. Ministerstvo životního prostředí minimálně od května 2017 disponovalo informacemi ze své úřední činnosti o tom, že společnost ČEPS, a.s. připravuje v dotčeném území záměr nového elektrického vedení o kapacitě 2x 400 kV a že tento záměr má vést v souběhu se stavbou dálnice D49. Bohužel, ministerstvo tuto informaci při vydávání ověřovacího závazného stanoviska nepoužilo. Jestliže by ministerstvo tuto podstatnou změnu zohlednilo, nemohlo by být závazné stanovisko kladné, neboť je třeba posoudit kumulativní vlivy obou záměrů v dotčeném území, k čemuž zatím nedošlo.

22.3) Nebyly posouzeny kumulativní vlivy se záměrem nového el. vedení V498/499

Podél předmětné Dálnice D49 v úseku Martinice – Fryšták má být realizováno nové elektrické vedení V498/499 o kapacitě 2x 400 kV. Jde o záměr společnosti ČEPS, a.s., který bývá uváděn i pod jinými názvy, např.: V498/499 – Nové vedení OTR – Ladce; nebo: 400 kV Otrokovice – Vizovice – Střelná – státní hranice ČR/SR; případně: Nové vedení Otrokovice – Střelná (Ladce); eventuálně: Nové dvojité vedení Otrokovice – Střelná (státní hranice ČR–SR). Podobně jako dálnice, tak i el. vedení 2x 400 kV je záměrem, který vždy podléhá posouzení v procesu EIA. O existenci záměru V498/499, jeho relevanci a významném vlivu na životní prostředí mimo jiné svědčí:

A) Informace z webových stránek společnosti TRANSENERGY s.r.o., kde se uvádí, že tato společnost pro ČEPS, a. s. v období 12/2016 až 9/2017 zpracovávala územně technickou studii záměru V498/499 a podklady pro EIA (<http://www.transenergy.cz/cz/reference/oddeleni-projekty>).

B) Přípis Ministerstva životního prostředí ze dne 29.05.2017, č. j. 28366/ENV/17, jímž ministerstvo záměr předběžně projednalo se společností TRANSENERGY s.r.o a v němž upozorňuje na kumulativní vlivy s Dálnicí D49 (viz příloha č. 1).

C) Přípis Ministerstva životního prostředí ze dne 20.02.2020, č. j. MZP/ 2020/570/367, kde ministerstvo dospělo k závěru, že záměr „V418/818 – zdvojení vedení“ bude nutné posoudit v kumulaci s uvažovaným novým dvojitém vedením V498/499 (viz příloha č. 2).

Z výše uvedeného vyplývá, že záměr V498/499 dnes dosáhl již takového stupně určitosti, že není pochyb o tom, kudy se plánuje jeho vedení a dále není pochyb ani o tom, že plánované souběžné vedení tohoto nového záměru s Dálnicí D49 zvyšuje zátěž dotčeného území. Bohužel, kumulativní vliv obou záměrů nebyl předmětem posuzování při vydávání prioritního závazného stanoviska. Proto odvolatel toto závazné stanovisko považuje za překonané a jako podklad již nepoužitelné.

V § 23a odst. 8 zákona č. 100/2001 Sb. se ukládá při ověřování použít obdobně § 9a odst. 4 a 5. Ze znění § 9a odst. 4 pak vyplývá, že je třeba ověřit, zda nedošlo ke změnám podmínek v dotčeném území nebo poznatků a metod posuzování, v jejichž důsledku by záměr mohl mít dosud neposouzené významné vlivy na životní prostředí. Odvolatel namítá, že ministerstvo se touto problematikou v ověřovacím závazném stanovisku nikterak nezabývalo, závazné stanovisko je proto nedostatečné a nepřezkoumatelné. I nezávisle na tom, co zákon č. 100/2001 Sb. ukládá u závazných stanovisek podrobit kontrole je přece nepřijatelné, aby závazné stanovisko (zde prioritní závazné stanovisko, potažmo ověřovací závazné stanovisko) nezohledňovalo věcný stav v době, kdy se na jeho podkladě vydává správní rozhodnutí. Právě k takové situaci bohužel došlo.

Ministerstvo životního prostředí minimálně od května 2017 disponovalo informacemi ze své úřední činnosti o tom, že společnost ČEPS, a.s. připravuje v dotčeném území záměr nového elektrického vedení o kapacitě 2x 400 kV a že tento záměr má vést v souběhu s dálnicí D49. Ministerstvo životního prostředí však tuto informaci při vydávání ověřovacího závazného stanoviska nevzalo v úvahu. Jestliže by tuto podstatnou změnu v dotčeném území zohlednilo, nemohlo by být ověřovací závazné stanovisko kladné, neboť je třeba posoudit kumulativní vlivy obou záměrů v dotčeném území, k čemuž zatím nedošlo.

Nepochybně je ve veřejném zájmu, aby byl tento nedostatek odstraněn a to ještě před vydáním pravomocného stavebního povolení k předmětné dálnici. Odvolatel k věci ještě dodává, že jak ŘSD, které je investorem dálnice, tak ČEPS, a.s. coby investor nového el. vedení, jsou subjekty vlastněné a ovládané státem a dnes dokonce jedním ministrem. Po státu lze jistě požadovat, aby si ujasnil své zájmy v dotčeném území a řádně posoudil jejich kumulativní vliv na životní prostředí a zdraví obyvatel.

22.4) Pochybnost o proveditelnosti a reálnosti podmínky č. 14 prioritního závazného stanoviska

Podmínka č. 14 prioritního závazného stanoviska zní následovně: „*Pokud nebude možná časová souběžnost uvedení do provozu související dopravní stavby D49 4902.1 Fryšták – Lípa, 1. etapa a bude uvedena do provozu nejprve samostatně stavba D49 4901 Hulín – Fryšták, bude do doby realizace MÚK Fryšták a přivaděče Zlín (stavba D49 4902.1 Fryšták – Lípa, 1. etapa) nezbytnou podmínkou provozování záměru dopravním značením omezit jízdu tranzitní nákladní dopravy po dálnici D49 (4901 Hulín – Fryšták) a omezit tak dopravu přes zastavěnou část rozdělením dopravy při současném využití nové D49 (4901 Hulín – Fryšták) a stávajících komunikací.*“

Realizaci podmínky č. 14 brání skutečnost, že je zařazena mezi opatření pro fázi provozu. Tím je vzbuzen mylný dojem, že podmínku není třeba plnit v projektové dokumentaci a ve stavebním řízení a stačí, když se opíše od výrokové části napadeného rozhodnutí. Ministerstvo dopravy k tomu v napadeném rozhodnutí na str. 210 uvádí, že mu nevádí, pokud stavebník navrženým dopravním značením tuto podmínku popírá (*Doložení způsobu plnění podmínky správnímu orgánu tak bude logicky možné a vymahatelné až po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*), neboť tato podmínka bude prakticky ošetřena až opatřením obecné povahy, jímž se stanovuje místní, či přechodná úprava provozu. Takový přístup je však chybný, neboť podmínka č.

14 se má realizovat, pokud nebude možné zároveň zprovoznit stavby 4901 a 4902.1. Již delší dobu je zřejmé, že k této situaci všechno směřuje. Stavba 4901 je napadeným rozhodnutím povolena, ale stavba 4902.1 nemá ani územní rozhodnutí. Dle plánů stavebníka bude stavba 4901 zprovozněna v roce 2024 a stavba 4902.1 v roce 2029 (viz příloha č. 3 informační letáky ŘSD). Protože stavby 4901 a 4902.1 téměř jistě nebudou zprovozněny současně, je nutné podmínku č. 14 zapracovat do záměru již ve fázi přípravy tj. nejpozději ve stavebním řízení. Ve stavebním řízení by vyřešení této podmínky bylo logické, neboť zde se povoluje dopravní značení a také se zde podle § 111 odst. 2 stavebního zákona ověřují účinky budoucího užívání stavby. Navíc je stavební řízení posledním navazujícím řízením, kterého se může účastnit dotčená veřejnost, včetně odvolatele.

Další překážku realizovatelnosti podmínky č. 14 představuje znění § 24a odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích: „*Tranzitní nákladní dopravu prováděnou nákladním vozidlem nebo jízdní soupravou, jejichž největší povolená hmotnost činí 12 tun a více, lze na silnici II. a III. třídy zakázat nebo omezit stanovením místní úpravy provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu*2), *jen je-li možné využít jinou vhodnou trasu včetně trasy vedoucí po pozemní komunikaci podléhající zpoplatnění.*“ Z této úpravy vyplývá, že tranzitní nákladní dopravu lze zakázat, nebo omezit na silnicích II. a III. třídy, ale nikoliv na dálnici. Ostatně již z § 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích vyplývá, že dálnice má sloužit dálkové, tedy tranzitní dopravě. Podmínka č. 14 prioritního závazného stanoviska je tedy s největší pravděpodobností nerealizovatelná. Neproveditelnost podmínky č. 14, zjištěná až po právní moci stavebního povolení by stavebníka od realizace takové podmínky osvobodila a odvolatel by proti tomu nemohl nic učinit. Stavebník by tak získal oprávnění realizovat a provozovat škodlivou stavbu.

Podmínka č. 14 prioritního závazného stanoviska je neproveditelná a zároveň je tato vada těžko zjištělná, neboť chronologicky je podmínka stanovena tak, aby se ve stavebním řízení neuplatňovala, v dalším řízení (o stanovení dopravního značení) však již dotčená veřejnost vady prioritního závazného stanoviska nebude moci napadnout. Navíc v době kdy se bude rozhodovat o stanovení dopravního značení již prioritní závazné stanovisko nebude platné, neboť jeho platnost skončí 22.11.2021. Vše tedy směřuje k tomu, že neproveditelnost podmínky č. 14 bude oficiálně přiznána až v době, kdy projekt nebude možné změnit, či zastavit s odkazem na velké množství proinvestovaných prostředků. Chybné posouzení záměru by však nemělo být přičítáno k tíži účastníkům, včetně odvolatele.

Ministerstvo životního prostředí mělo při vydávání ověřovacího závazného stanoviska přístup ke všem potřebným podkladům, aby mohlo posoudit, zda a jak jsou plněny podmínky obsažené v prioritním závazném stanovisku. Ze správního spisu vyplývá, že stavebník podmínku č. 14 tohoto závazného stanoviska neplní a ani se k tomu nechystá. Ministerstvo životního prostředí však nezasáhlo a dalo tak všem zúčastněným na vědomí, že na plnění podmínky č. 14 netrvá. Odvolatel s tímto přístupem ministerstva, které rezignovalo na ochranu veřejného zájmu nesouhlasí. Správní orgány mají v zájmu dobré správy spolupracovat a chránit veřejný zájem, což se v daném případě nestalo, neboť ministerstvo neposkytlo žádnou pomoc, či součinnost při aplikaci podmínky č. 14.

22.5) Neposouzení vlivu násypové zeminy

Na str. 1 prioritního závazného stanoviska se v kapitole „Kapacita (rozsah) záměru“ uvádí celkový objem zemních prací: Výkopy 965 000 m³ a Násypy 2 705 000 m³. Z těchto objemů a jejich poměru vyplývá, že ke stavbě bude potřeba velkého množství násypové zeminy, která nebude moci být opatřena z výkopů předmětné stavby. V prioritním závazném stanovisku chybí popis záměru a není tedy zřejmé, z jakých zdrojů má být tato násypová zemina ke stavbě opatřena, kde bude před zahájením a během stavby uložena a v jaké bude kvalitě. Technicky vzato jde o odpad a využívání odpadů se posuzuje z hlediska vlivů na životní prostředí. Limitní hodnotou pro posouzení zde stanovuje příloha č. 1 zákona č. 100/2001 Sb. v bodu 56, kde se uvádí „*Zařízení k odstraňování nebo využívání ostatních odpadů s kapacitou od stanoveného limitu.... nad 2500 tun/rok*“. Jelikož záměr mnohonásobně překračuje nadlimitní množství násypové zeminy, měl být

tento aspekt záměru posuzován, prioritní závazné stanovisko však tento vliv záměru nijak neposoudilo. Nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností.

Problém chybějícího posouzení vlivu násypové zeminy naznačuje již stanovisko o hodnocení vlivů ze dne 6.12.2001, č.j. NM700/2616/ 4001/OPVŽP/01, jehož podmínka pro fázi přípravy č. 14 ukládá „*Projekt organizace výstavby navrhnout tak, aby byla vyřešena otázka zajištění potřebného množství násypové zeminy a aby bylo rozhodnuto, zda bude nutno podrobit tento záměr posuzování dle zákona č. 244/1992 Sb.*“ Bohužel, Ministerstvo životního prostředí při vydávání prioritního závazného stanoviska splnění této podmínky neověřovalo. Nebyl tedy zjištěn stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností.

22.6) Dlouhá ulice ve Fryštáku neexistuje

Prioritní závazné stanovisko na str. 10 k imisním koncentracím NO₂ uvádí, že „*Příspěvek imisní koncentrace NO₂ na přivrácených okrajích obcí je v rozmezí 1,96 až 7,49 µg/m³ k pozadí 12,4 až 19,3 µg/m³ (limit 40 µg/m³). Výjimkou je pouze lokalita Dlouhá ulice ve Fryštáku, kde by se součet imisních koncentrací pozadí a příspěvků ze záměru značně přiblížil stanovenému limitu. Ani zde jej ovšem nepřekračuje a zůstává tedy zdravotně přijatelný.*“ Odvolatel namítá, že Dlouhá ulice ve Fryštáku neexistuje a proto nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností.

22.7) Nebyly vzaty v úvahu účinné právní předpisy

Podle § 23a odst. 4 zákona o posuzování vlivu na životní prostředí „*Při vydávání závazného stanoviska k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí příslušný úřad vezme v úvahu účinné právní předpisy v oblasti životního prostředí a veřejného zdraví.*“ Odvolatel namítá, že prioritní závazné stanovisko tomuto zákonnému požadavku nevyhovuje, neboť z něj není zřejmé, které účinné právní předpisy v oblasti oblasti životního prostředí a veřejného zdraví byly vzaty v úvahu.

V době vydání prioritního závazného stanoviska § 5 odst. 3 vodního zákona již vyžadoval zajistit vsakování nebo zadržování povrchových vod vzniklých dopadem atmosférických srážek na tyto stavby. Odvolatel namítá, že záměr tento požadavek neplní, neboť vsakování srážkových vod ze zpevněných povrchů dálnice není nijak zajištěno a zadržování srážkových vod je nedostatečné, neboť jsou navrhovány jen dvě retenční nádrže, které obsluhují jen malou část stavby. Většina srážkových vod ze zpevněných povrchů dálnice odtéká rovnou do recipientů.

Podle ust. § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. má být vsakování přednostně zajištěno na stavebním pozemku. Záměr tento požadavek neplní, jelikož srážkové vody z vozovek mají být kompletně odvedeny do recipientů. Částečné vsakování srážkových vod je zajištěno pouze na zatravněných částech stavby, ani zde nelze hovořit o přednostním vsakování, neboť náspy jsou hutněné, tudíž jejich vsakovací schopnost je omezená a podél náspů a okrajů silnic mají být zbudovány zpevněné příkopy z betonových žlabovek, které rovněž brání vsakování, jejich úkolem je vodu naopak odvádět do vodních toků. Požadavek § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., aby bylo přednostně zajištěno vsakování srážkových vod na stavebním pozemku proto nebyl splněn. Ministerstvo při vydávání prioritního závazného stanoviska nezohlednilo skutečnost, že záměr nerespektuje nutnost přednostního vsakování srážkových vod.

22.8) Zkrácení práva na spravedlivý proces

Podle § 1 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je účelem posuzování vlivů na životní prostředí získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů, a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti. Odvolatel namítá, že prioritní závazné

stanovisko není objektivním odborným podkladem. Předpokladem objektivní při vydávání závazného stanoviska je totiž možnost volby, zda k záměru vydat stanovisko souhlasné, či nesouhlasné a to na základě objektivního odborného posouzení. Ministerstvo životního prostředí však muselo postupovat podle § 23a odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, jenž zní následovně: „*Příslušný úřad vydá k prioritnímu dopravnímu záměru závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí, které je podkladem pro vydání rozhodnutí v navazujících řízeních. Závazné stanovisko podle věty první obsahuje opatření k prevenci, vyloučení, snížení, popřípadě kompenzaci nepříznivých vlivů na životní prostředí. Platnost závazného stanoviska podle věty první je 5 let.*“ Z tohoto ustanovení implicitně vyplývá, že závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí musí být vždy jedinečně souhlasné. Jde o anomálii ve zvyklostech a systému závazných stanovisek. Zákodárce tímto ustanovením Ministerstvo životního prostředí zásadně omezil v možnosti objektivního odborného posuzování daného záměru. Ministerstvo životního prostředí si zjednodušeně řečeno může o záměru myslet co chce, ale rozhodnout musí vždy ve prospěch stavebníka, souhlasným stanoviskem k jeho stavbě. Jde tedy o stanovisko politické a nikoliv objektivní, či odborné. Zákonná úprava § 23a odst. 3 jednostranně nadřazuje zájem stavebníka stavět nad zájem ochrany životního prostředí. Touto zákonnou úpravou bylo zkráceno právo odvolatele na spravedlivý proces.

23) Námitky proti správním aktům obecného stavebního úřadu

Podkladem napadeného rozhodnutí byly následující správní akty obecného stavebního úřadu:

- a) souhlas (resp. závazné stanovisko) ze dne 30.11.2018, č.j. HOL-33159/2018/SÚ/RS nahrazující dřívější souhlasy vydané stejným úřadem v letech 2008 až 2015,
- b) rozhodnutí o změně závazného stanoviska ze dne 14.10.2020, č.j. HOL-29254/2020/SÚ/RS, kterým bylo změněno závazné stanovisko ze dne 30.11.2018, č.j. HOL-33159/2018/SÚ/RS

23.1) Námitky proti souhlasu ze dne 30.11.2018, č.j. HOL-33159/2018/SÚ/RS

Obecný stavební úřad měl ve svém souhlasu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona ověřit dodržení 30 podmínek územního rozhodnutí. Jelikož souhlas ze dne 30.11.2018 postrádá jakékoliv odůvodnění, odvolatel namítá, že je nepřezkoumatelný.

23.2) Námitky proti rozhodnutí o změně závazného stanoviska ze dne 14.10.2020, č.j. HOL-29254/2020/SÚ/RS

Obecný stavební úřad měl ve svém rozhodnutí o změně závazného stanoviska podle § 15 odst. 2 stavebního zákona ověřit dodržení 30 podmínek územního rozhodnutí. Odvolatel namítá, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé na základě jakých podkladů bylo vydáno a jakými úvahami byl stavební úřad veden, když jednotlivé podmínky územního rozhodnutí ověřoval.

23.2.1) Podmínka č. 1 územního rozhodnutí ukládá stavbu umísťovat podle situačních výkresů, které jsou nedílnou součástí územního rozhodnutí. Odvolatel shledává nepřezkoumatelnost ověření této podmínky obecným stavebním úřadem, neboť v jeho rozhodnutí absentují informace o ověřované projektové dokumentaci předložené stavebníkem, zejména chybí údaje o tom, která osoba a kdy tuto projektovou dokumentaci vypracovala. Obecný stavební úřad ve svém rozhodnutí uvedl: „*Příčinou drobných rozdílů mezi označeními stavebních objektů ...byly projektantské zkratky či precizace návrhu, event. prostý fakt zaokrouhlování kilometrů. Tyto názvoslovní nuance nemají na plnění podmínek územního rozhodnutí žádný vliv, jedná se o identické stavební objekty. Pakliže došlo k upřesnění umístění stavebních objektů, dělo se tak v tolika v rámci a v souladu s pravomocným územním rozhodnutím. Stavební objekty (jejich části) umístěné územním rozhodnutím, avšak vyloučené z daného stavebního řízení, pak již nejsou předmětem ověřování dodržení podmínek územního rozhodnutí.*“ Odvolatel namítá, že není zřejmé, které stavební objekty má obecný stavební úřad na mysli, když rozvíjí úvahu o „drobných rozdílech“ a dále není zřejmé, jak tyto

drobné rozdíly v jednotlivých případech vyhodnotil, zda jde o projektantské zkratky, precizaci návrhu, či zaokrouhlování. Nelogické je jeho tvrzení, že stavební objekty (jejich části) vyloučené z daného stavebního řízení neověřoval, když ve výroku rozhodnutí je jako ověřené uvádí. Odůvodnění tedy není v souladu s výrokem. Na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí obecného stavebního úřadu se bohužel podílí i Ministerstvo dopravy, neboť do spisu stavebního řízení nezaložilo kompletní územní rozhodnutí se situačními výkresy, takže i kdyby obecný stavební úřad ověření podmínky č. 1 provedl bezvadně, nebylo by možné jeho postup přezkoumat. Odvolatel byl tedy zkrácen na svém právu napadat rozhodnutí obecného stavebního úřadu. Nutno dodat, že územní rozhodnutí je povinným podkladem ve stavebním řízení a odvolatel absenci jeho grafické části v průběhu stavebního řízení namítal. Ministerstvo dopravy však jeho námitce nevyhovělo.

23.2.2) Ve 2. podmínce územního rozhodnutí se uvádí, že pro uskutečnění stavby se jako stavební pozemky vymezují pozemky pod navrhovanou stavbou. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože neobsahuje žádné informace o tom, zda a jak obecný stavební úřad tuto podmínku ověřoval. Odvolatel dále namítá, že ověření této podmínky je ze spisu stavebního řízení nemožné, neboť bez situačních výkresů, které jsou nedílnou součástí územního rozhodnutí nelze spolehlivě zjistit, které pozemky byly v roce 2004 pro stavbu vymezeny. Většina tehdejších parcelních pozemků dnes již neexistuje, neboť byly zrušeny, či přechíslovány.

23.2.3) V podmínce č. 5 územního rozhodnutí se ukládá: „*Nejpozději 60 dnů před podáním žádosti o stavební povolení předloží orgánu ochrany ZPF MěÚ Holešov k projednání a odsouhlasení zpřesněnou bilanci skrývek, plán jejich odvozu a rozproštění, včetně údajů o mocnosti rozprostírané vrstvy na konkrétní pozemky a písemné souhlasy jejich vlastníků (uživatelů).*“ Odvolatel namítá, že obecný stavební úřad ve svém rozhodnutí neuvádí na základě jakých úvah a podkladů dospěl k závěru, že tato podmínka je stavebníkem plněna. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je proto nepřezkoumatelné. Navíc je ze správního spisu stavebního řízení zřejmé, že stavebník tuto podmínku bezesbýtku neplní, neboť sice předložil upřesnění bilance skrývky ornice MěÚ Holešov ze dne 13.09.2017, č.j. HOL-24402/2017/ŽP/VK, dokládající potřebu rozprostřít skrytou půdu v množství 721 736 m³ ve vrstvě o mocnosti 0,25 m. Toto zpřesnění bilance však zcela nesplnilo citovanou podmínku, neboť u zemědělských podniků, jenž jsou zde uvedeny jako odběratelé skrývek (Martinice, a. s., Pravčická a. s., Agrodružstvo Roštění, Doubrava Zahnašovice, Agrova Prusinovice) absentují údaje o konkrétních pozemcích, na které mají být skrývky rozprostírány.

23.2.4) V podmínce č. 7 územního rozhodnutí se ukládá: „*Bude zajištěn přístup k okolním zemědělským pozemkům. V případě likvidace nebo narušení přístupových cest k těmto pozemkům bude zřízena na náklad žadatele jejich náhrada.*“ Odvolatel namítá, že obecný stavební úřad ve svém rozhodnutí o změně závazného stanoviska neuvádí na základě jakých úvah a podkladů dospěl k závěru, že tato podmínka je stavebníkem plněna. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je proto nepřezkoumatelné. Navíc je z projektové dokumentace zřejmé, že stavebník tuto podmínku neplní, neboť upustil od provedení stavebních objektů C 157 Polní cesta Zahnašovice – letiště a C 211 Most na polní cestě C 157 přes R49, které měly přístup k zemědělským pozemkům zajišťovat.

23.2.5) Podmínka č. 8 územního rozhodnutí se týká projektu jednoduchých pozemkových úprav a jeho realizace. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť z něj není možné zjistit, zda stavebník projekt jednoduchých pozemkových úprav vypracoval a zda byl realizován.

23.2.6) Podmínka č. 9 územního rozhodnutí se týká termínu zahájení prací a jeho projednání s vlastníky a uživateli pozemků. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění této podmínky se nevyjadřuje.

23.2.7) Podmínka č. 16 územního rozhodnutí ukládá v projektové dokumentaci splnit podmínky stanoviska EIA z roku 2001. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění podmínek stanoviska EIA se nevyjadřuje. Odvolatel o splnění této podmínky důvodně pochybuje, neboť projektová

dokumentace založená ve spisu stavebního řízení k podmínkám stanoviska EIA nic neuvádí. Navíc odvolatel nedodržení jedné z podmínek stanoviska EIA v průběhu řízení namítal.

23.2.8) Podmínka č. 18 územního rozhodnutí stavebníkovi ukládá zpracovat studie pro rodinné domy v lokalitě Fryšták – Dolní Ves, které posoudí vliv stavby na stávající zástavbu rodinných domů z hlediska denního osvětlení, proslunění, hluku, kvality ovzduší, vibrací, atd. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění této podmínky se nevyjadřuje.

23.2.9) Podmínka č. 19 územního rozhodnutí stavebníkovi ukládá zpracovat podrobné posouzení vlivu hluku a navrhnout opatření k ochraně před nadměrným hlukem. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění této podmínky se nevyjadřuje.

23.2.10) Podmínka č. 20 územního rozhodnutí ukládá při projektování respektovat stavební zákon, prováděcí vyhlášky a další obecně právní předpisy a příslušné technické normy. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění této podmínky se nevyjadřuje. Odvolatel o splnění této podmínky důvodně pochybuje, neboť rozpor projektové dokumentace se stavebním zákonem, vyhláškami, právními předpisy i technickými normami namítal během stavebního řízení.

23.2.11) Podmínka č. 22 územního rozhodnutí ukládá, že projektová dokumentace má být vypracována oprávněnou osobou. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění této podmínky se nevyjadřuje. Odvolatel o splnění této podmínky důvodně pochybuje, neboť během stavebního řízení namítal že části projektové dokumentace nebyly vypracovány oprávněnou osobou.

23.2.12) Podmínka č. 23 územního rozhodnutí ukládá, že na stavbu mají být navrženy výrobky, konstrukce a stavební materiály, jejichž vlastnosti zaručují, že stavba bude splňovat požadavky stavebního zákona. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění této podmínky se nijak nevyjadřuje. Odvolatel o splnění této podmínky důvodně pochybuje, neboť během stavebního řízení namítal že tyto informace nebyly doloženy k odlučovačům ropných látek a dále namítal nebezpečnost konstrukcí lapáčů splavenin a vývařišť.

23.2.13) Podmínka č. 24 územního rozhodnutí ukládá projektovou dokumentaci zpracovat v souladu s vyhláškou o technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění této podmínky se nevyjadřuje.

23.2.14) Podmínka č. 25 územního rozhodnutí ukládá zpracovat projekt organizace výstavby, který bude minimalizovat negativní dopady záměru na životní prostředí během realizace stavby. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění této podmínky se nevyjadřuje.

23.2.15) Podmínka č. 27 územního rozhodnutí ukládá, že součástí projektové dokumentace bude hydrogeologické posouzení území, které posoudí možné ovlivnění kvality a kvantity vod stavbou a na základě tohoto posouzení pak budou navržena adekvátní opatření k zásobování obyvatel pitnou vodou. Rozhodnutí o změně závazného stanoviska je nepřezkoumatelné, neboť k plnění této podmínky se nevyjadřuje.

24) Námitky proti správním aktům vodoprávního úřadu Magistrátu města Zlína

Podkladem napadeného rozhodnutí byly následující správní akty vodoprávního úřadu Magistrátu města Zlína:

- a) souhlas podle § 17 písm. a), c) a e) vodního zákona ze dne 04.02.2015, č. j. MMZL 9213/2015 OŽPaZ-4
- b) přípis ze dne 24.03.2017, č.j. MMZL 40018/2017 OŽPaZ-2, kterým byl doplněn předchozí souhlas téhož

úřadu ze dne 04.02.2015.

Jelikož souhlas vodoprávního úřadu ze dne 04.02.2015 a přípis ze dne 24.03.2017 spolu tvoří jeden celek, nebude mezi nimi odvolatel dále rozlišovat. Vodoprávní úřad měl při vydávání souhlasu chránit zájmy podle vodního zákona, kterými jsou mimo jiné i cíle ochrany vod stanovené v § 23a a v plánech povodí, tzn. že měl posoudit vliv dálnice na možnost zhoršení stavu dotčených vodních útvarů, o což se pokusil následující úvahou: „Dne 11. 4. 2016 byl vydán metodický pokyn sekce vodního hospodářství Ministerstva zemědělství k posouzení možnosti vlivu záměru na stav dotčeného vodního útvaru při vydávání povolení, souhlasů a závazných stanovisek vodoprávních úřadů (§ 23a zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů), který vešel v účinnost dne 1.5. 2016. V souvislosti s výše uvedeným metodickým pokynem vodoprávní úřad sděluje, že lze předpokládat, že záměrem (stavbou 4901 Hulín — Fryšták, dálnice 049) nedojde ke zhoršení stavu vodního útvaru a nebude mít za následek nedosažení dobrého stavu/potenciálu vod. Tato skutečnost vyplývá z aktualizovaného stanoviska Povodí Moravy, s.p., ze dne 29. 9. 2016 pod čj. PM048357/2016-203/Fi. Souhlas podle § 17 ze dne 4. 2. 2015 pod čj. MMZL 9213/2015 OŽPaZ-4 se tímto nemění a zůstává nadále v platnosti.“ Odvolatel namítá, že citovaná úvaha je nepřezkoumatelná, neboť vodoprávní úřad nepodal žádné srozumitelné vysvětlení toho, jak se dobral ke svému zjištění, že „nedojde ke zhoršení stavu vodního útvaru a nebude mít za následek nedosažení dobrého stavu/potenciálu vod“. Z toho, co uvedl vodoprávní úřad není zřejmé, které vodní útvary hodnotil, jaký je jejich současný stav, jaké druhy znečištění bude záměr emitovat a jak byl na tyto očekávané vlivy aplikován metodický pokyn. Tvzení vodoprávního úřadu je také nelogické, neboť dálnice nepochybně zvýší dopravní zátěž v území, tím že přitáhne novou dopravu a svým provozem, který emituje soli, ropné látky, nemrznoucí směsi, mikroplasty atd. nepochybně zhorší chemický stav dotčených vod. V důsledku nízké, či nulové propustnosti nových povrchů (asfalt, beton, hutněné násypy) a absence snahy vsakovat či zadržovat vody z povrchů vozovek, dojde také k rozkolísání hydrologického režimu v recipientech.

25) Námitky proti koordinovanému závaznému stanovisku (KZS) Magistrátu města Zlína ze dne 20.12.2013, č.j. MMZL 94304/2013

25.1) Podkladem napadeného rozhodnutí bylo koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Zlína ze dne 20.12.2013, č.j. MMZL 94304/2013, vydané dle zákona o vodách a zákona o ochraně přírody a krajiny. Magistrát města Zlína vydal KZS na základě projektové dokumentace z června 2013, která byla upravena v listopadu 2013. Z toho vyplývá, že KZS se nevztahuje k aktuální projektové dokumentaci založené ve správním spisu stavebního řízení, neboť ta má datum březen 2014 a následně byla stavebníkem dotvářena minimálně do října 2020. Současné projektové dokumentaci neodpovídá ani popis záměru v tomto KZS, kde koryta vodních toků (Židelné, Rackové, Fryštáckého potoka a jeho přítoky, Hornoveského potoka) mají být opevněna kamennou dlažbou do podkladového betonu, naproti tomu podle současné projektové dokumentace mají být koryta vodních toků zpevněna max. rovinaninou z lomového kamene.

25.2) Odvolatel namítá, že z tohoto KZS není zřejmé, k jaké objektové skladbě bylo vydáno. Na titulní straně sice je uveden název záměru „...stavba 4901...“, ale prakticky se v KZS zmiňují a popisují jen úpravy vodních toků. Chybí výčet a popisy dalších z hlediska životního prostředí důležitých součástí stavby např.: dešťové kanalizace, odlučovače ropných látek, protihlukové stěny, vegetační úpravy... atd. Navíc objektová skladba dálnice povolovaná u Ministerstva dopravy prošla od vydání KZS podstatnou změnou. Veřejnou vyhláškou Ministerstva dopravy ze dne 21.11.2018, č.j. 269/2017-910-IPK/6 byly z objektové skladby vyloučeny odlučovače ropných látek C 325, 326 a 327, jelikož v nově navrhované poloze nebyly pravomocně umístěny. Vodoprávní úřad se tak ani nemohl vyjadřovat ke skutkovému stavu, jaký byl v době vydání napadeného stavebního povolení. Odvolatel proto namítá, že nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností.

25.3) Součástí KZS na str. 1 je souhlasné závazné stanovisko dle § 104 odst. 9 vodního zákona. Odvolatel namítá, že toto závazné stanovisko je v daném stavebním řízení u Ministerstva dopravy nepoužitelné, neboť

podle § 104 odst. 9 vodního zákona se vydává závazné stanovisko vodoprávního úřadu ke stavbám, které následně povoluje vodoprávní úřad. Pokud by se chtěl vodoprávní úřad závazným stanoviskem vyjádřit ke stavebním objektům které povoluje jiný úřad (zde Ministerstvo dopravy), pak by musel vydat závazné stanovisko podle § 17 vodního zákona. Toto KZS neobsahuje žádné hodnocení vlivu záměru na stav vodních útvarů ve smyslu § 23a vodního zákona a neplní tedy základní požadavek vodního zákona. Odvolatel proto namítá, že vodoprávní úřad nezjistil stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností a jeho závazné stanovisko je nepřezkoumatelné pro absenci odůvodnění.

25.4) Součástí KZS na str. 1–12 je závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny k zásahům do významných krajinných prvků, kterými jsou vodní toky. V podmínkách tohoto závazného stanoviska se navrhuje odlišné úpravy koryt vodních toků bez použití betonu. V době vydání KZS se však nejednalo o kultivaci záměru, neboť povinnost zdržet se betonování vodních toků nastala již před vydáním KZS. Ministerstvo životního prostředí totiž dne 28.11.2013 vydalo rozhodnutí o výjimce č.j. 57905/ENV/13, 1367/570/13, v jehož podmínce č. 5 vyloučilo použití betonu v korytech vodních toků. Dle podmínky č. 12 tohoto rozhodnutí byly požadované úpravy obsaženy již v projektové dokumentaci stavebníka z let 2010 až 2012. Z toho je zřejmé, že v letech 2012 a 2013 existovaly přinejmenším dvě verze projektové dokumentace. Tu k přírodě šetrnější stavebník předložil Ministerstvu životního prostředí k žádosti o výjimku, tu k přírodě méně příznivou pak předložil Magistrátu města Zlína. Současná projektová dokumentace je patrně velmi podobná té, kterou předkládal Ministerstvu životního prostředí. Odvolatel proto namítá, že orgán ochrany přírody se v tomto závazném stanovisku vyjadřoval k odlišné projektové dokumentaci, než jaká byla podkladem napadeného rozhodnutí a proto je závazné stanovisko nepoužitelné.

25.5) Součástí KZS na str. 12–14 je závazné stanovisko podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny k ochraně krajinného rázu. Jelikož KZS neobsahuje (s výjimkou úprav vodních toků) žádný výčet stavebních objektů dálnice, není zřejmé k jaké podobě stavby se KZS vyjadřuje. Úpravy vodních toků tvoří jen malou část záměru a nelze je tedy ztotožňovat s celou dálnicí. Toto závazné stanovisko bylo vydáno na základě úvahy na str. 13, že trasa rychlostní komunikace neprochází žádným zvláště chráněným územím, ani přírodním parkem. Odvolatel namítá, že tato úvaha je chybná, neboť dálnice v oblasti Fryštáku – Nové Vsi prochází Přírodním parkem Hostýnské vrchy (https://nature.hyperlink.cz/Hostynske_vrchy.htm), který má podle § 13 odst. 3 zákona o ochraně přírody sloužit právě k ochraně krajinného rázu. Odvolateli proto nezbyvá, než konstatovat, že nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností.

25.6) Jelikož povolená stavba má být realizována na pozemku p. č. 929/110 v k. ú. Dolní Ves, který sousedí s lesním pozemkem p. č. 1536 v k. ú. Dolní Ves, mělo součástí KZS také závazné stanovisko orgánu ochrany lesa. Odvolatel proto namítá, že nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností.

26) Námitky proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 04.02.2015, č.j. MMZL 9213/2015 OŽPaZ-4

Podkladem napadeného rozhodnutí bylo rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 04.02.2015, č. j. MMZL 9213/2015 OŽPaZ-4, kterým byl udělen souhlas vodoprávního úřadu dle § 17 odst. 1 písm. a), c) a e) vodního zákona ke stavbě předmětné dálnice v rozsahu katastrálního území Dolní Ves a Racková, v korytech vodních toků, záplavovém území a v ochranném pásmu vodního zdroje.

26.1) Odvolatel namítá, že tento souhlas vydaný formou rozhodnutí není použitelný jako podklad ve stavebním řízení, neboť pro stavební řízení se souhlas vydává formou závazného stanoviska a nikoliv rozhodnutí, viz právní výklad Ministerstva zemědělství.
http://eagri.cz/public/web/file/141454/vyklad_VZ_c_93.pdf

26.2) Již z doby vydání tohoto souhlasu (04.02.2015) je zřejmé, že vodoprávní úřad se nevyjadřoval ke stávající podobě stavby, neboť projektová dokumentace i počet stavebních objektů od doby kdy byl souhlas

vydán, doznaly podstatných změn. Veřejnou vyhláškou Ministerstva dopravy ze dne 21.11.2018 byly z objektové skladby vyloučeny odlučovače ropných látek C 313, 325, 326, 327 a 328, jelikož v nově navrhované poloze nebyly pravomocně umístěny. Vodoprávní úřad se tak vyjadřoval ke skutkovému stavu, který v době vydání napadeného rozhodnutí již neexistoval. Vodoprávní úřad na str. 2 svého souhlasu uvádí, že: „*Rychlostní silnice R 49 prochází 2° PHO vodní nádrže Fryšták, takže je nutno veškeré vody z vozovky oddělit od vody přitékající z terénu, podchytit je do kanalizace a před vyústěním opatřit kanalizaci čistícím zařízením zaručujícím průběžně limitované koncentrace škodlivých látek. Podchycení vody do kanalizace je řešeno uspořádáním příčných řezů komunikace, kde je v nejnižším místě každého jízdního pásu situován monolitický žlábek CURBKING, ve kterém jsou umístěny uliční vpustí. Na přejezdech středního dělicího pruhu jsou umístěny pásové vpustí v celé délce přejezdu. Všechny dešťové stoky jsou vyústěny do odlučovačů ropných látek, odkud bude voda vypouštěna do nejbližších vodotečí.*“ Jak vidno, vodoprávní úřad svůj souhlas založil na tom, že „*Všechny dešťové stoky jsou vyústěny do odlučovačů ropných látek, odkud bude voda vypouštěna do nejbližších vodotečí.*“. Tento stav však dnes již neplatí, neboť má být povolena dálnice bez odlučovačů ropných látek. Napadené rozhodnutí tedy nezjistilo stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností.

26.3) Souhlas neobsahuje žádné hodnocení vlivu záměru na stav vodních útvarů ve smyslu § 23a vodního zákona a neplní tedy cíle ochrany vod. Odvolatel je proto nucen konstatovat, že nebyl zjištěn stav věci o němž by nebylo důvodných pochybností.

27) Žádost o přezkum všech závazných stanovisek podle ust. § 149 správního řádu

Podklady pro vydání napadeného rozhodnutí tvoří také další závazná stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Odvolatel žádá ministra dopravy, aby zajistil přezkum zákonnosti všech závazných stanovisek příslušnými nadřízenými orgány, a to z hledisek formálních i věcných, aby bylo dáno na jisto, že byla vydána v souladu se zákonem, přičemž odvolatel z opatrnosti žádá přezkum všech, neboť si není zcela jist, který podklad je závazným stanoviskem a který nikoliv.

Josef Dreksler

Přílohy:

- 1) Přípis Ministerstva životního prostředí ze dne 29.05.2017, č. j. 28366/ENV/17
- 2) Přípis Ministerstva životního prostředí ze dne 20.02.2020, č. j. MZP/ 2020/570/367
- 3) Informační letáky ŘSD ke stavbě 4901 a 4902.1